Старт

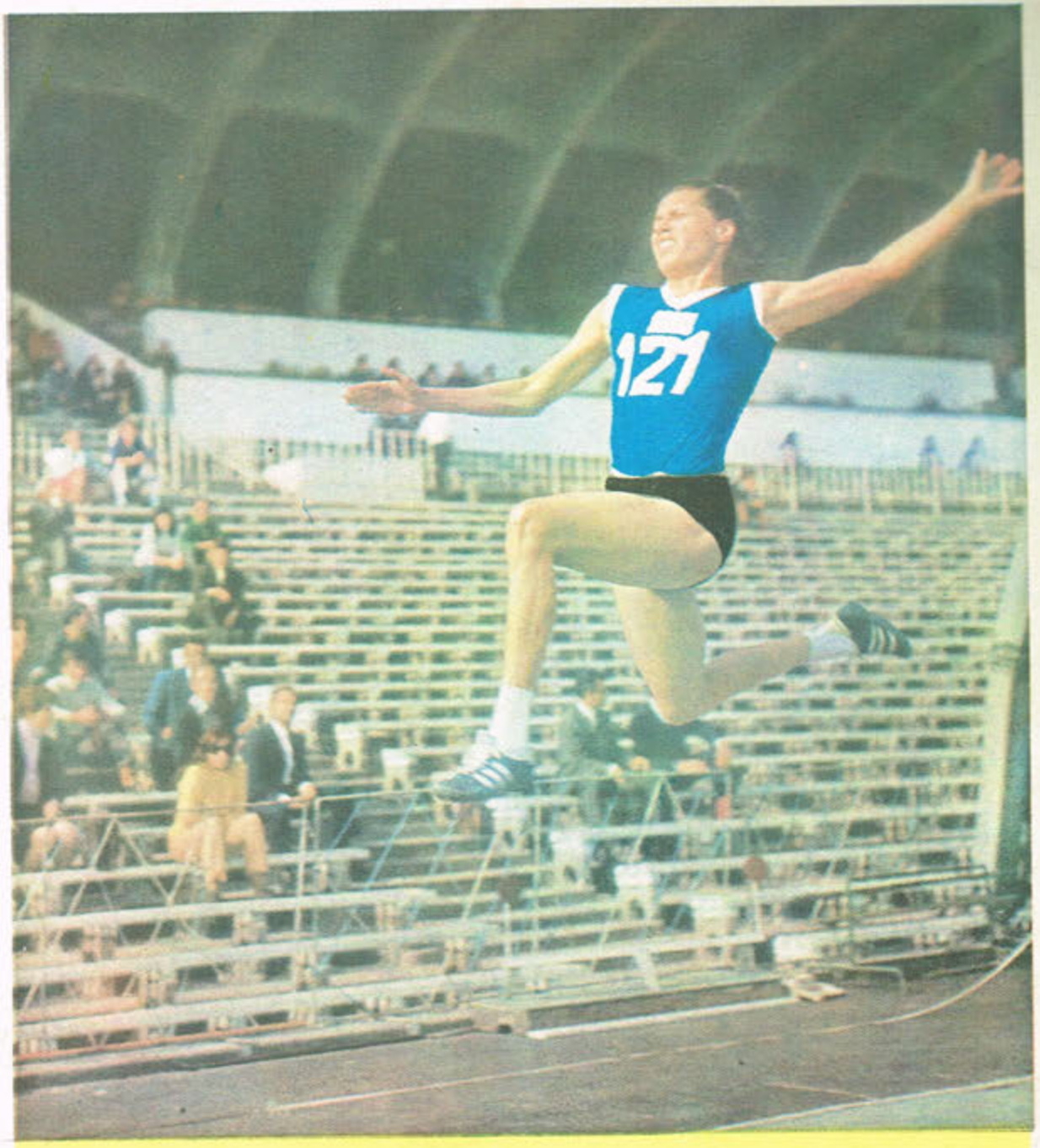
ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Брой 32 ● 11 януари 1972 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

СПОРЪТ ЗА СИЛНИТЕ ПРОДЪЛЖАВА

СТР. 8–9

ДИАНА—АТЛЕТКА ОТ ОЛИМПИЙСКИЯ СТРОЙ стр. 2

«ВСЕ ПО-БЪРЗО И ПО-ТЕХНИЧНО»
такъв е девизът на скиорите...

ИВАН СТОЯНОВ (ЛЕВСКИ-СПАРТАК) – ФУТБОЛИСТЪТ С НАЙ-МНОГО „ЗВЕЗДИЧКИ" ОТ ЕСЕННИЯ ПОЛУСЕЗОН И В МЛАДЕЖКИЯ НАЦИОНАЛЕН ОТБОР

ДИАНА

АТЛЕТКА ОТ ОЛИМПИЙСКИЯ СТРОЙ

НЯМА НИЩО ПО-ХУБАВО ОТ СЪБОТА СЛЕД ОБЕД, КОГАТО МАМА ДИДИ РЕДИ КУБЧЕТА И РАЗКАЗВА ПРИКАЗКИ.

НЕЙНИТЕ СКОКОВЕ ДОНЕСОХА НА РОДНИЯ СПОРТ СРЕБЪРЕН МЕДАЛ ОТ ЕВРОПЕЙСКО ПЪРВЕНСТВО И ПРИЗОВО МЯСТО В ОЛИМПИЙСКАТА ШЕСТИЦА. А СЕГА НА ДНЕВЕН РЕД Е МЮНХЕН!

ДАЛИ ВСИЧКО Е ТАКА, КАКТО ПИШЕ В ГОТВАРСКАТА КНИГА?

Тихите и скромните сякаш доста оредяха в нашия шумен и динамичен спортен век. . . Но ако от тях все още има, Диана Йоргова ще се намира в самия център на тези интересни и симпатични хора, които никога не започват с „аз". . . Затова за нея разговаряхме повече с нейния съпруг Никола Проданов и треньора ѝ Стоян Славков.

Животът и спортните успехи на Диана са идеалният пример, който един педагог би могъл да посочи на своите възпитаници. Майка на две деца, Йоргова си остава все така мъничка и стройна, готова сякаш всеки миг да отскочи и полети нагоре. Сега тя ни изглежда почти същата, както преди десетина години, когато за пръв път ни покори със своите скокове. Тогава спортните ѝ успехи забарабаниха като пролетен дъжд. . . Спечели много слава и медали и у нас, и в чужбина и все пак нито за момент не се откъсна от привичния си живот. Обичаше своя университет, своята специалност – журналистика, – своите колеги. Веднъж, върнала се от някакви големи състезания, прелетяла сутринта планини и континенти, след обед изведнъж се озовала на студентската бригада, от която по принцип била освободена.

Диана е носителка на сребърен медал от европейското първенство в Будапеща през 1966 г. и се е класирала в шестицата на олимпийските игри в Токио през 1964 г. Рекордът ѝ – 6,47 м – е едно от най-високите постижения на нашата лека атлетика. Но най-щастлива е с други постижения – само нейни, лични: двете дъщери Десислава и Гергана, съпруга ѝ известния гимнастик Никола Проданов, олимпийската им сватба в Токио!

Диана Йоргова винаги е вървяла напред с всичките грижи и задължения на съвременния човек, никога не е прехвърляла другиму това, което е нейна работа. Как се е справяла и се справя с всичко това, с ежедневната си работа като журналист, със семейните грижи, със спортната подготовка?

– Това, което отличава Диана, е преди всичко нейното огромно чувство за отговорност! – казва треньорът ѝ. – За нея няма голям и малък противник, голяма и малка задача. Има план, който трябва да се изпълни, двубой, който трябва да се спечели. За всеки треньор е леко и приятно да работи с такъв състезател.

Йоргова и Славков работят вече 7 години заедно – откакто тя завърши ВУЗ и стана член на „Левски-Спартак". За тези 7 години между треньор и състезател е царяло разбиране, взаимно доверие и уважение. Били са винаги двама творци, тръгнали заедно по нови, неизбродени пътища в леката атлетика. . .

Какво най-много обича след спорта? Един въпрос, който неизменно се отправя към всички известни спортисти. Този път възможност да отговори на него получава Стоян Славков, който малко коригира стандартния въпрос.

– За нея има нещо, което стои и пред спорта! Това са децата и семейството. А след спорта се нарежда. . . пак спортът! Диана обича театър, музика, литература, естрадната песен. Не пропуска концерт на своята приятелка Лили Иванова. Но всичко това, поне през настоящата година, е на позаден план.

Сега Диана Йоргова се намира в своята „зряла спортна възраст". Има дългогодишен състезателен опит и рутина, станала е по-силна, по-мощна, психически по-укрепнала. Треньорът е уверен в силите ѝ.

– В Мюнхен очакваме 6,50–6,55 м. А този резултат от само себе си вече дава възможност за класиране в шестицата. . .

Но да оставим спортната страна в живота ѝ и да надникнем в нейния дом, при съпруга, при дъщерите, при едно истинско спортно семейство, в което проблемите на единия са проблеми на другия.

– Нищо страшно няма в това да се създаде едно спортно семейство – усмихва се Никола Проданов. – Е, разбира се, при нас „разделите" са по-честни, но нали след всяка раздяла по време на тренировъчни сборове или състезания следва и завръщане и тези нови срещи имат своето очарование. А що се отнася до домакинското ежедневие, което така много тежи на някои жени – Диана със замах решава всички проблеми! Разбира се, и аз съм „на поста си" – съвсем ми е ясно какво значи да се готвиш за олимпиада. Искам не само като съпруг, но и като спортист да помогна на спортиста, да имам свой принос в олимпийската подготовка на Диана.

Но Диана не иска и не позволява много да я глезят и да я жалят. Тя прекрасно умее да цени и използува всяка минута – мисля, че това е качество на всеки спортист. Домакинската работа, грижите за децата – всичко ѝ идва някак „отръки". . .

Двамата прекрасно съчетават служебните, спортните и семейните задължения. Кольо пазарува, води дъщерите на детски дом, тя поддържа в пълна изправност къщата, тренира. А вечер, когато децата заспят, започват разгорещени спорове: футболни, баскетболни, волейболни и разбира се, най-вече – атлетически и гимнастически!

Коя е най-хубавата им семейна година? Много са, като че ли всичките и все пак – 1969 г., когато Десислава дойде за първи път да види майка си на състезания. След това ѝ поднесе цветя. . .

– От всичко най-много желая да видя жена си сред финалистите в Мюнхен – казва съпругът ѝ. – Сега е по-силна, по-тренирана, по-опитна отколкото и да било, може трудът и усилията ѝ да се увенчаят с успех. И Славко аз сме сигурни в Диана. . .

Сега, през януари, лошото ме не е пречка за нейния сушен крос. В залата за физическа подготовка големите тежести не я плашат. . . Знае, че ѝ стигат и сили, доста сили, за да стигне целта си. Умората не е състояние да прекърши дълголетните ѝ стадионите духа. Духът и волята на Диана Йоргова, момичето, жената, която винаги приятно да видиш как вървеща по пистата и лети високо пред – зад шестте метра на Мюнхен скок.

Велизар ЗАХАРИ

Снимки: Христо АТАНАС

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

ТРОЙНАТА ОЛИМПИЙСКА ШАМПИОНКА ВИЛМА РУДОЛФ

ПРЕДИ 90 ГОДИНИ (1882) Себастиан Милде идва от Прага, за да открие бирени фабрики в Русе и Шумен. Той внася и първите ски в България. На границата се е наложило да демонстрира пред митничарите предназначението на тези „чудновати дъски". Един член от тази фамилия (Янко Милде) през 20-те години става наш шампион и рекордьор по лека атлетика.

ПРЕДИ 77 ГОДИНИ (1895) Стоян Ненов Киселов, родом от Велико Търново и живеещ в Русе, изписва от Швеция 3 чифта ски, с които се пързалят членовете на местното гимнастическо дружество „Горско пиле" под ръководството на швейцарските учители Шарл Дюванел и неговия син Иван Дюванел. По този начин в Русе, Шумен и Казанлък се създават първите скиорски групички в България.

ПРЕДИ 70 ГОДИНИ (1902) последователите на Алеко Константинов изписали от чужбина 4 чифта ски, но вместо да ги карат сами, давали ги под наем на желаещи софийски граждани. За да има успех това тяхно начинание, ръководителите на туристическото движение поместили и нарочна обява в списание „Български турист" – кн. XII, стр. 160, 1902 г.

През същата 1902 г. Петър Морозов, художник, сам си направил ски, с които се спускал по баирите на Лозенец в София.

ПРЕДИ 65 ГОДИНИ (1907) туристическото дружество „Орлово гнездо", Казанлък, изписало 10 чифта ски от Цюрих (Швейцария), с които местните туристи правят ски-излети до вр. Св. Никола (Столетов). Генчо Стойков е запазил снимка от онова време, поместена на стр. 19, бр. 2/1958 г. на сп. „Турист".

ПРЕДИ 13 ГОДИНИ българският „Б" отбор остави отлични впечатления за нашия футбол в далечна Индонезия. Нашите футболисти спечелиха всичките си срещи. Победата в международния турнир и спечелването на голямата купа засили още повече задоволството от тяхната игра. Уговорена бе допълнителна среща, която се игра на 2 януари и завърши при резултат 5 : 3 за „Б" отбора на България. Това бе осмата поредна победа на българския отбор, а общият резултат от всички срещи – 38 : 7.

ПРЕДИ 12 ГОДИНИ в Сао Паоло в решителния мач за първенството на Бразилия се срещат „Сантос" и „Комерчиал". По време на срещата вратарят на „Сантос" Манга е контузен. За учудване на мнозина от публиката на вратата застава известният нападател Пеле, който показва изумителни качества на вратар и има голям дял за победата на отбора си с 4 : 2.

ПРЕДИ 10 ГОДИНИ ол пийската шампионка Вилма долф бе удостоена със специа та награда „Съливан", която годно се дава на най-добрия с тист в САЩ. В 32-годишната тория на тази награда Рудол третата жена, която я получ

Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ"

СОФИЯ

Пощенска кутия 797

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор – Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Петър ХАДЖИЙСКИ Ясен АНТОВ

Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ

Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев"

20121

... различни професии – инженери, лекари, шлосе... юристи, учители. . . Шест дни в седмицата ... своите служебни задължения. Седмия – подреж... си униформа в своите малки куфарчета и пое... стадионите на различни градове и селища. Така е ... години. . . Те са свикнали с кратките съобщения ... колегия за всеки нов наряд, близките им са ... с тяхното отсъствие през почивните дни. В ... футболните съдии трябва да бъдат на своя ... да има състезание, за да бъде срещата редовна. Ви... където се събират два отбора, са необходими и ... жреци на футболната Темида. Техните ре... трябва да са точни, да не ощетяват нито единия, ... отбор, длъжни са да запазят самообладание и ... минути, да бъдат честни и безкомпро... Съвпадат ли тези качества, съдийството се превръ... и за самия съдия, и за всички, пред чиито очи се ... строгия си черен екип.

ЖРЕЦИ НА ФУТБОЛНАТА ТЕМИДА

Г. РУСЕВ – СЪДИЯ, КОЙТО ПОЛУЧИ ВИСОКИ ОЦЕНКИ И РЪКОВОДИ МНОГО ОТ НАЙ-ОТГОВОРНИТЕ СРЕЩИ.

...БЕШЕ СЪДИЙСТВО... ПРЕЗ МИНАЛИЯ ПОЛУСЕЗОН?

... Републиканска... ...ийска колегия ... срещи. От тях 46 имат ... ръководят срещи в ... 46 да помагат в „А“ ...водят в „Б“ групи, 59 ... „Б“ групи и 63 – за ...ношеска група. Все... ...тези съдии получа... ...съдийството си в ... срещи. За да се ... ...оценка, дежурни... ...ор, който наблюдава ... длъжен да попълни по... ...циркуляр с точен отго... ... въпроса за поведение... ...съдията по време на сре... ...познава и прилага ...правата, какво е взаи... ...ството с неговите по... ..., каква е психическа... ...ическата му издръж... ...и т.н. Съдиите се оце... ...по шестобална систе... ...Събрите впечатления от ...ите на съдийската ... ...че оценките за ми... ...са твърде високи. ...са случаите, в кои... ...секретари пи... ...само от петица.

... СЪС СЕДЕМ ОТЛИЧНИ ... ЕСЕННИЯ СЕЗОН ... И ТРИ ПЪТИ 5,50).

Л. РАДУНЧЕВ ПОЕ ШАФЕТАТА ОТ ПО-СТАРОТО ПОКОЛЕНИЕ ФУТБОЛНИ СЪДИИ И С УСПЕХ НИ ПРЕДСТАВЯ НА МЕЖДУНАРОДНОТО ПОЛЕ.

срещи: едната от „Дунав“ за мача с „Локомотив“ (Сф) – срещата бе преиграна – и другата за мача „Ботев“ (Вр) – „Славия“, която не е уважена. Само в три случая от общо 153 мача, играни през този сезон, в РФСК са получени официални възражения за ръководството на съдиите. Към този категоричен език на цифрите трябва да прибавим и ясно забележимата тенденция съдиите да свирят по-обективно, да не се съобразяват с така наречения фактор „домакинство“.

И все пак в досегашната практика при оценяването на съдиите много често се допускат противоречиви оценки. Поради това от средата на миналия полусезон РФСК изпраща освен дежурните секретари и така наречените квалификатори, които наблюдават в отделни срещи само ръководството на съдиите. Това е особено важно и за самите съдии, тъй като всяка тройка лишава съдията, който я е получил, от права за един месец. Оценката трябва да бъде справедлива и да отговаря на показаното от съдията в даден мач. Но има и случаи, когато този принцип се нарушава. Ето някои примери:

За срещата „Локомотив“ (Пд) – „Ботев“ (Вр) от 15-ия кръг дежурният секретар Йордан Наумов е отбелязал следното: „Помощник-съдията Б. Такев маркира засада. Главният съдия Хр. Атанасов му даде знак с ръка, че е видял сигнала, но не отсъди засадата, тъй като топката попадна у защитник на „Ботев“ (Вр). Такев свали флага. Секунди след това Иванов от „Локомотив“ откраднa топката и отбеляза гол. Главният съдия посочи центъра.“ След това обяснение Наумов оценява и тримата съдии еднакво – 5.

Квалификаторът на срещата Дундаров е отбелязал същия случай така: „Победният гол за „Локомотив“ (Пд), две минути преди края, беше вкаран от засада, отсъдена от Б. Такев, но незачетена от главния съдия.“ Оценките на Дундаров са за главния съдия Хр. Атанасов – 3, за Б. Такев – 4 и за Цанев – 5,5. Квалификационната комисия при РФСК е утвърдила тези оценки. И тъй срещата завършва 2 : 1 за „Локомотив“. Оценките на двамата дежурни на този мач са коренно различни.

На мача от 16-ия кръг „Академик“ – „Славия“ дежурният секретар П. Колчев отчита три съществени грешки на съдията Н. Дудин:

а) Не зачете авантаж в 83-та минута, когато Григоров беше в изгодна позиция за стрелба към вратата на „Академик“, вътре в наказателното поле.

б) Дудин късно видя помощника си Делев, който му сигнализира за аут, играта продължи. Последствия нямаше.

в) Не видя помощника си Мирчев при сигнал за засада. Последва силен удар, който вратарят на „Академик“ изби с мъка в корнер.

Въпреки тези и други грешки, отчетени от дежурния секретар, оценката, която той поставя на главния съдия, е доста висока – 4,5.

Могат да се посочат и други случаи.

През миналия есенен полусезон 153-те мача в „А“ РФГ са ръководени от 41 съдии. Ето оценките на 14 от тях, които са ръководили най-много срещи:

		ср. оценка
Н. Дудин	– 8 срещи	5,62
Л. Радунчев	– 8 срещи	5,55
Г. Русев	– 8 срещи	5,37
П. Николов	– 8 срещи	5,25
Цв. Станев	– 8 срещи	5,25
Т. Бечиров	– 8 срещи	5,20
Анг. Гергинов	– 7 срещи	5,64
Ат. Матеев	– 7 срещи	5,28
Н. Миланов	– 7 срещи	5,28
Ал. Щерев	– 7 срещи	5,20
М. Чуков	– 5 срещи	5,60
Д. Начев	– 5 срещи	5,30
Б. Пеев	– 5 срещи	5,10
П. Мефитишев	– 5 срещи	5.00

Разбира се, тези оценки не бива да се приемат като абсолютно точно подреждане на нашите най-добри съдии „по успех“. Има твърде голяма разлика в трудността на отделните мачове, която мъчно може да се отрази с една оценка. Но все пак тези 14 съдии са ръководили 91 срещи (повече от половината в „А“ РФГ) и до голяма степен именно тяхното умение определя нивото на съдийството в групата на майсторите.

Естествено веднага възниква въпросът, има ли някаква справедлива система за определяне на съдиите. Не играят ли главна роля личните връзки и интереси? Тези въпроси вълнуват най-често и съдиите, и отборите. Досега не е имало стройна схема при определяне на съдийските наряди. През миналия сезон започна подготовката и частично беше проверена система, която ще се приложи цялостно през пролетния полусезон. Съгласно този проект се определят нормативи за ръководство и помагане при футболни срещи според категорията на съдиите.

(Виж долу утвърдения от РФСК проект.)

При спазването на тази програма може и трябва да се съблюдава още едно условие – в един полусезон един и същи съдия да не ръководи и да не помага повече от 2 мача на един и същи отбор – и то веднъж, когато този отбор е домакин, и втори път, когато играе като гост. Такъв ред ще съдействува за още по-обективно съдийство на футболните срещи. Разбира се, всичко това не може да се прилага механично.

Някои наши съдии сега членуват или даже ръководят съдийските колегии на дружествата, които имат отбори в „А“ и „Б“ РФГ. Тази практика е малко остаряла и ненужна. Съдиите, които се водят на отчет към Републиканската футболно-съдийска колегия, не бива да са свързани даже и по този начин с дружествата. Разбира се, това не отменя тяхното задължение като спортни дейци да ръководят срещи и в турнирите на отделни дружества или градски и окръжни групи.

Сега, докато отборите набират сили за следващия полусезон, ръководството на съдийската колегия ще обсъжда и решава много от тези въпроси. Нека им пожелаем да намерят най-правилните пътища и съдийството да отговори достойно на повика за ведра об становка на стадионите, за повишаване майсторството на българските футболисти.

Димитър ДЖАРОВ

Категория на съдията	А група		Б група		Юнош. група	
	рък.	пом.	рък.	пом.	рък.	пом.
Международна категория	6	3	2			
Международен съдия	5	3	2	1		
Съдии за „А“ група	3	4	3	2		
Резервна група	–	3	2	5		
Съдии за „Б“ група	–	–	2	3	2	
Съдии за юн. елитна група	–	–	–	2	2	3

ШАМПИОНИТЕ ОТГОВАРЯТ

„И през тази година нито един от българските футболисти не намери място сред 10-те най-добри спортисти на страната за годината. Считате ли, че това е правилно?“

Тодор Михайлов, ученик
София

Този въпрос безспорно вълнува и други любители на футбола в нашата страна. Ние се обърнахме към заслужилия майстор на спорта Иван КОЛЕВ, един от най-изтъкнатите български футболисти в близкото минало (все още рекордьор на страната и по броя на участията в „А“ националния отбор, и по броя на головете, отбелязани като негов член), а сега треньор на „Велбъжд“, да отговори на нашия читател.

„Въпросът, поставен от др. Михайлов, вълнува и мен. Неприятно ми беше, когато разбрах, че сред десетте най-добри български спортисти за 1971 г. няма футболист. Това мое чувство е напълно обяснимо – аз не съм, нито пък мога да бъда безпристрастен. Свързал съм живота си с футбола. . . Но чувствата са едно, а обективната истина – друго!

Затова не мога да се сърдя на спортните журналисти, че не са „видели“ футболист, който да заеме достойно място сред най-добрите в страната. Прави са най-напред, защото през миналата година нашите футболисти не постигнаха някакъв зна-

чителен успех. Нещо повече – баха отстранени от по-нататъшната борба за европейската титла. Как тогава ще стане дума за футболист? Вижте десетката на най-добрите – в нея „няма място“ за толкова състезатели, на първо място борци, спечелили медали на световни първенства. . .

Възможно е, разбира се, и без някакви особени успехи даден футболист (а също така баскетболист, волейболист и пр.) да е играл изключително силно – футболът е колективен спорт и дори един Пеле не би могъл да блесне в отбор като „Малта“ например. Но през годината у нас нямаше и такъв играч. Пенев започна силно през пролетта, бе играч № 1 в първенството 1970-1971 г., стартира силно и през есента, но след това възможностите му спаднаха рязко. Въпреки това той нямаше конкуренти. Точно това е причината за моето безпокойство.

Ние можем да имаме силен футбол само ако у нас много състезатели се стремят да достигнат върховете на майсторството. Ако всички са постоянно недоволни от онова, което са постигнали, и показват непрекъснат стремеж за лично усъвършенстване. Не е и не може да бъде крайна цел за един истински спортист едно що-годе стабилно място в националния отбор. Той се стреми към много повече – към най-добрите в Европа, в света. Убеден съм, че и сега у нас има играчи, за които може да се говори по същия начин, както се говори за Шестерньов и Факети, за Бекенбауер и Чарлтън. Но именно нашите състезатели, точно футболисти като Пенев и Бонев например, все още не са направили всичко, за да се показват винаги когато е нужно във върхова форма.

И затова през 1972 г. най-силните ни футболисти трябва да разберат, че винаги има нови върхове, които остават за превземане; че един голям футболист няма право на нито един посредствен мач!“

•

Драги читатели,

Рубриката „Шампионите отговарят“ ще бъде постоянна на страниците на „Старт“. Пишете ни по всички въпроси, които би интересувал, посочвайте кой от най-изтъкнатите ни състезатели желаете да ви отговори!

С УСПЕХ СРЕЩУ ПЪРВИТЕ СЪПЕРНИЦИ

КОГАТО ПЕНКА Е НА СКАМЕЙКАТА – ТОГАВА ИДВА РЕД НА ДУБЛЬОРКАТА Й ЛАЗАРИНКА НЕНКОВА (С ТОПКАТА), КОЯТО СВЪРШИ ДОБРА РАБОТА СРЕЩУ УНГАРКИТЕ.

ПЪРГАВО, НО И С ПОВЕЧЕ ВНИМАНИЕ – СЪПЕРНИКЪТ ПРАВИ СМЯНА И ТРЕНЬОРЪТ ТЕНЧО НАЧЕВ И СЪСТЕЗАТЕЛКИТЕ СА НАЩРЕК.

МОМИЧЕТАТА ОТ ЛЕВИЯ БРЯГ ПОБЕЖДАВАТ В СВОЙ СТИЛ

Не зная дали всички баскетболни специалисти са съгласни с известния американски треньор д-р Франклин Линдеберг, който твърди, че акцентът върху защитата помага на слабия тим да играе добре, на посредственния – силно, а на отличния – превъзходно, но във всички случаи трябва да се съгласим с „кормчията“ на баскетболистките от „Марица“ Тенчо Начев, който заложи на активните защитни действия на своя отбор срещу първия му съперник от четвъртфиналната група на турнира за купата на европейските баскетболни шампионки. И успя да разгроми първенеца на Унгария „Вьорош Метеор Егиетертеш“ с разлика от 34 точки – 91:57 (45:27), да превърне във формалност реванша на 13 януари в Будапеща. Защита, защита и пак защита – непоколебима и „пъргава“, както обича да се изразява той – и можеше да се види как сравнително спокойно приема честата, но неподготвена (и естествено – малко резултатна) стрелба на О. Дукова и как настръхва всеки път, когато Ю. Генкова позволи на унгарската националка Цзиракине да се промъкне под коша. Защото се надяваше (и с право), че ще дойдат онези минути в началото на второто полувреме, когато абсолютната преса в полето на гостенките няма да позволи на изнемощелите унгарки буквално да минат центъра, когато разликата за пет минути ще отскочи на тридесетина точки, когато по същество мачът ще бъде завършен. План, изграден не на предположения, а на реалната представа: както за своя отбор (отличната физическа подготовка на нашите шампионки може да служи за пример), така и за възможностите на съперника, познат на пловдивчанки от двете им убедителни победи над „Егиетертеш“ на турнира в Италия през миналото лято (потвърдила нуждата и ползата от предварителните контакти, от спортно разузнаване).

Не е безинтересно, че в минутите на свръхподем „Марица“ бе без своята „звезда“ П. Стоянова, която направи петото си нарушение в нападение една минута преди почивката и седна на скамейката със скромния за нея актив от 9 точки. Двупосочното значение на този факт се изразява и в предизвикателната необходимост от по-голямо внимание у нашия първи стрелец (занапред в битките за купата присъствието ѝ докрая ще бъде повече от нужно), и в разкриването на радващо големите възможности на шампионките, способни да вървят към победата и без своя ас. В този порядък не мисли искам да се върна към изразеното в началото на шампионата на страната предположение, че дебютът на Лазаринка Ненкова с фланелката на „Марица“ ще има благотворно отражение не само (и не толкова) във вътрешното първенство, колкото в мачовете за европейската купа. И сега ми е приятно да отбележа, че младата централна нападателка бе сполучлив и достоен дубльор на именитата си съотборничка – със скромна, но полезна и резултатна игра и с 20 отбелязани точки (най-много от целия отбор). Мисля си, че ако срещу „Егиетертеш“ Ненкова бе само добър дубльор, далече по-полезно би било превръщането ѝ в равноправен член на един тандем с П. Стоянова, който би свършил добра работа срещу бъдещите съперници „Даугава“ (Рига) и „Спарта“ (Прага). Още повече че Пенка показва желание за комбинативна игра и стремеж да взаимодейства (когато има с кого). Кой знае, може би и Тенчо Начев мисли така?...

В ПРАГА – ГОЛЯМ МАЧ НА „ЛОКОМОТИВ“

КРАСИМИРА ГЕОРГИЕВА И В ПРАГА БЕ ... ЗУЛТАТНАТА СЪСТЕЗАТЕЛКА НА „ЛОКОМО...

Едва когато самолетът бе набрал височина и угасна таблото с предупреждението към пушачите, треньорът на баскетболистките от столичния „Локомотив“ Иван Георгиев успя да прегледа сутрешните вестници. И веднага посегна към цигарите си – жребият бе изпратил неговия отбор, който се състезава в турнира за купата на носителките на национални купи, наистина в „желязна“ група: със „Спартак“ (Ленинград) и „Славия“ (Прага). Не бяха весели и трите националки на „Локомотив“ Ст. Иванова, Кр. и М. Георгиеви, които също научиха новината във въздуха – времето бе ветровито, а те мрачно се шегуваха, че това е нищо в сравнение с очакващата ги в Прага и в Ленинград баскетболна буря... Но ето че двадесет дни по-късно от Прага дойде вестта за победата на нашите баскетболистки срещу „Славия“ в първата четвъртфинална среща и ... предизвика съмнения в съобщенията на телеграфните агенции (колеги от ежедневните вестници ми разказваха колко пъти и по какви пътища е трябвало да проверяват късната телеграма, докато се убедят, че резултатът 65:57 (38:30) е в полза на локомотивки, а не на съперничките им).

КОШЪТ НЕ СЕ ВИЖДА – ПЛЪТНО ПАЗЕНА, ДОРИ ЧЕХОСЛОВАШКАТА НАЦИОНАЛКА ИНДРОВА (С ТОПКАТА) ТРУДНО НАМИРАШЕ ПЪТ КЪМ НЕГО.

А сега седим около масата в Клуба на ... ния деятел в онзи „състав“, в който ни ... волята на жребия в самолета, и говорим ... дата в Прага, за реванша, за бъдещото у... в европейския турнир. И постепенно на ... план изпъква една друга, по-значима ... по-трудна победа – победата над страха ... кого поотделно и у отбора като цяло). ... мази трансформация на обезвереността ... нието, че по пътя към купата (или до ... ме подстъпи към нея) не се върви по ки... рози, че за нещо по-голямо непременно ... да се мине през големи и трудни препя... (какво значение има на кой етап от тур... са поставени?), изглежда най-голямото з... ние на момичетата и треньора им. И най... ното, стратегическото оръжие, което ... успеха в Прага.

Иначе, в хода на играта, безспорно са с... ли думата и другите достойнства на „Л... тив“. Отборът предварително е очаква... ращата зона на чехословашките и амби... им чрез нея да решат двубоя още в Праг... първите минути. И с бързо изнасяне на ... та тук М. Георгиева е била в стихията с... то е създавал числено превъзходств... контраатаките, оползотворени в голяма... част. Освен това едно ново подреждане на... рите нападателки: съименничките Геор... отдясно, Ст. Иванова и Д. Дилова – от... развързало ръцете на всяка една от тях... че виждаме един добър актив от точк... Георгиева – 25, Ст. Иванова – 15, М. Геор... 12, Д. Дилова – 9. Момичетата единодуш... мъкват приноса на младата Диана Дилов... то е отиграла сполучливо почти всички п... ни ѝ топки и е била в пълна хармония с о... то трио на националките. Тактически з... действувала петорката на „Локомотив“ ... щу честите промени на защитните фор... предложени от „Славия“ в стремежа да ... прелом, и в последните минути, когато М... гиева, Д. Дилова и З. Колева е трябвало ... пуснат играта с по 5 лични нарушения (о... нъж да повторим, че липсата на равнос... смени виси като Дамоклев меч върху мо... бор и че в основен състав той е поддържа... чително по-голяма разлика – 57:41 в ... мин.). Все пак в пражката зала „Спа... „Локомотив“ е направил най-хубавия си... кратката история на възстановеното ... жество, за което са спомогнали с обекти... си ръководство и съдиите Соленги (Ита... Млодовски (Полша).

Още по-радваща е увереността, че мо... може и трябва да се повтори, че „Локомо... може и трябва да играе така. И дори още ... ре ... Хубаво би било, ако високият станда... задържи в реванша на 13 т.м. в София, за... нито състезателките, нито треньорът ... правят илюзии, че всичко вече е свършено. ... вия“ е опитен, техничен отбор, който мо... накаже и най-малкото отпускане. Нека го... ставим на нашите читатели: Индрова (... капитан, Амерова(4), Навратилова(5), Ру... ва(10), Спейхалова(13) – основен състав от... ционални състезателки, Бабкова(8), Стей... ва(11) – винаги използувани при нужда, Хр... ва(7), Пилмайерова(9), Платова(12), Х... ва(14), Хибшова(17). Треньор – д-р Каргер.

Slavia VŠ Praha–Lokomotiv Sofia 57:65

Zasloužená porážka

Prvního soupeře ve čtvrtfinále PVP přivítala děvčata Slávie VŠ Pra... ha ze Sofie. Hráčky Lokomotivu v pražské hale Sparty předved...

„ЗАСЛУЖЕНА ЗАГУБА“ – ТОВА ЗАГЛАВИЕ В ЧЕХОСЛОВАШКИЯ МЛАДЕЖКИ ВЕСТНИК „МЛАДА ФРОНТА“ СЕ ОТНАСЯ ДО ОТБОРА НА „СЛАВИЯ“ (ПРАГА). А ЗА „ЛОКОМОТИВ“ ВЕСТНИКЪТ ПИШЕ, ЧЕ В ПРАЖКАТА ЗАЛА „СПАРТА“ Е ИЗНЕСЪЛ ПОКАЗЕН УРОК...

Страницата е подготвена от Петър ХАДЖИЙСКИ. Снимки: Емил МАНДЖАРОВ и Емил ФАФЕК (Прага).

МЛАДИТЕ ВОЛЕЙБОЛИСТИ СЪС СВОЙ ПОЧЕРК

ПОЧЕРКЪТ НА НАШИЯ ОТБОР-МОЩНО НАПАДЕНИЕ! Снимки: Янко ГЪРОВ

...рия, ГДР, Чехословакия и ... са страни, които се ...ват с особено уважение, ... се дискутира за волейбо... европейския елит липсва ... СССР за да се превърне тур..., който завършва тази ве... „Сливница", в една ос... проверка на най-добрите ... сили на континента.

...ото и струва ми се,основ...чатление, което се добива е ...но отношение на всички ...ващи към своите млади ...ални ешелони. Това личи ...мените бележници и без... бъртящите се магнетофо... които цял щаб от треньо... своите наблюдения. ... по набъбналия щат на от... където фигурират по ...състезатели вместо 12. . . ... по своеобразния, свеж ... на състезателите.

... е, че при волейболната ... не видяхме кой знае какъв ... Вярно е и това, че в об... отборите играят спо... принципите на играта създа... вече в страните им. Германи... играят с шаблонни, но опас... атлетическите каче... на състезателите комбина... в отбора им нещо но... търсят специални със... чиято задача е да ин... „психологически до-

Чехословашките представители играят познатия спокоен и техничен волейбол. Но и при тях има нещо, което ги отличава от мъжките и женски състави – настойчивото търсене на физически качества и динамика от страна на треньорите ..

Румънци и българи водят борбата по-ярко и комбинативно от другите – качества, които те наследяват и доразвиват от „големите". И сякаш прозираме в отделните играчи кому приличат от по-възрастните, но в същото време виждаме че имат и свои плюсове – физически данни и качества. . . Разбира се и минуси – сурова техника, липса на достатъчно рутина, но . ..

Така или иначе навсякъде се чувствува една свежа волейболна пролет, таланти, които се готвят да разцъфтят през 1973 г – годината на европейското първенство по волейбол за младежи и девойки. Всичко това, тези отбори в перспектива не може да не радват. Радва и това оживление в нашия лагер (сякаш най-ярко изразено!) оживление в отборите, при треньорите, където Петър Милев, Нина Топалова, Иван Панталеев и Иван Шахов трескаво изковават „бойните доспехи" на своите бъдещи кандидати за призови европейски места.

А за общото впечатление от турнира сподели своето мнение съюзният треньор Тома Чакъров:

– Виждате и чувате нашата волейболна публика. Тя е прекрасен барометър! Раздвижи се – значи, има нещо хубаво. . .

Климент ВЕЛИЧКОВ

СВЕЖ ПОЛЪХ ОТ ЧЕРНОМОРИЕТО

...ари път юношите на ...ЖСК-Спартак" спечелиха първо... на новогодишния тур... водна топка. Когато мина... отнесоха купата ... това се прие като из... дори като случайност. Се... ватерполисти доказа... достойни притежатели ... „Републикански пър... лятото до Нова годи... израсна с цяла класа! ... плуването (средно... отбора на 100 м е ... колкото на нацио... това оръжие всич... противници капитули...

...барненски ватерполи... които се откроиха ...стадинов, Григор Ко... близнаците Бисер и ...гриеви, победиха по... ЦСКА „Септем... " с 8:1, „Левски... – 6:4, „Локомотив" ... показаха, че нашата водна топка има много неразкрити резерви.

Този отбор тренира през цялата година на открито. За ватерполистите от Варна все още няма място в плиткия и неуреден закрит басейн. Това нарушава сериозно подготовката им през студените зимни дни и излага на рискове здравето на състезателите. В основата на всички успехи стоят упоритостта и трудолюбието на хонорувания треньор Иван Попов (във Варна няма щатни треньори по водна топка!).

И ако един хонорован треньор може да постигне два пъти последователно голям успех, явно е, че неговите щатни колеги работят под възможностите си. При наличието на удобни закрити басейни и не по-малка възможност за подбор на състезатели засега те остават длъжници към водната топка.

Валентин ЯНЕВ

ЮНОШИТЕ НА „ЖСК-СПАРТАК" – С ПОБЕДА Е ЗАВЪРШИЛ И ПОСЛЕД... Снимка: Александър МОЛЛОВ

ВЕСКА АЛЕКСИЕВА-ГОЛМАИСТОРКАТА НА „ЛОКОМОТИВ" – ПЛОВДИВ

ПЛОВДИВЧАНИ НАЧЕЛО

Преди две години около „Локомотив" – Пловдив се разиграваше една от обичайните хандбални „комбинации". Под предлог, че дори да отпадне отборът от елитната група, пловдивчани ще развиват хандбала, а ако варненци загубят, то във Варна няма кой да ги подкрепи, всички бяха решили да заложат прекалено много на доброто отношение на пловдивчани към хандбала. В последния кръг мъжете на Пловдив трябваше да удвоят усилията си, да се борят срещу всичко, за да докажат правото си на по-добрия отбор, достоен да остане в групата.

Сега отново пловдивчани ни убеждават, че доброто им отношение към този спорт не е само временно явление. В Ловеч юношите, а в София девойките взеха убедително първите места. Юношите на „Локомотив" – Пловдив победиха „ЖСК-Спартак" (Варна) с 20:8, ЦСКА „Септемврийско знаме" с 21:10. . . и заеха първото място след първия кръг с 10 т. следвани от „Кърпачев" (Ловеч-6, „ЖСК-Спартак"-6, ЦСКА-5, „Локомотив" (София)-2 и „Спартак" (Плевен)-1. Девойките бяха затруднени само от отбора на ЦСКА, с който завършиха наравно-7:7. Класирането: „Локомотив" (Пд)-9 т., ЦСКА-9, „ЖСК-Спартак" (Вн) – 5, „Волов" (Шн) – 3, „Кърпачев" (Лч) – 3, „Черноморец" (Бс) – 1.

ГОЛЕМИЯТ СПОРТ В ОЛИМПИЙСКАТА ГОДИНА

ПЪРВИЯТ ЕВРОПЕЙСКИ ШАМПИОНАТ – 72

Той започва днес и ще завърши в неделя. В шведския град Гьотеборг се събират три седмици преди зимните олимпийски игри в Сапоро най-добрите фигуристи на Европа, които години наред диктуват „световната мода" на леда. Както вече стана традиция, ще имаме възможност отново да наблюдаваме от утре вечер спектакъла на леда чрез телевизионния екран. . .

Всички миналогодишни европейски шампиони ще защищават титлите си в Гьотеборг: спортната двойка Роднина–Уланов (СССР), танцовата двойка Пахомова – Горшков (СССР), Шуба (Австрия) и Непела (Чехословакия). Освен изящните двойки Роднина–Уланов и Пахомова–Горшков – неколкократни световни шампиони, от СССР ще участвуват също познатите двойки Смирнова–Сурайкин (спортна) и Войтюк–Жигалин (танцова), както и Жаркова–Карпоносов (танцова двойка), шампионите на СССР Четверухин и Александрова и Овчинников. На европейското първенство ще дебютират 12-годишната московска ученичка Марина Саная, 18-годишният Владимир Ковальов и спортната двойка Ирина Черняева (16-годишна) и Василий Благов (17-годишен) – всички от Москва. Най-младата – Саная – е възпитаничка на бившата прославена фигуристка Нина Жук.

С повишени амбиции на шампионата ще участвува френският фигурист Патрик Пера, който е водил продължителна специална подготовка в САЩ. Австрийката Шуба, която досега не е блестяла във волната програма, оповестила, че ще се яви на леда с нови по-сложни съчетания. Явно всички са положили през олимпийската година по-голямо старание и първият европейски шампионат през настоящата година ще бъде несъмнено основна проверка на силите в навечерието на игрите в Сапоро.

За танцовите двойки, на които олимпийските врати са все още затворени, състезанията в Гьотеборг ще бъдат проверка само за световния шампионат от 6 до 12 март в Калгери (Канада).

ТРИКРАТНИТЕ СВЕТОВНИ ШАМПИОНИ РОДНИНА – УЛАНОВ-СССР

ПОСЛЕДНИ ВЕСТИ ОТ МЮНХЕН

● На 10 януари се игра последният хокеен мач в залата на олимпийския парк. От днес тя се превръща в боксова арена за най-продължителния олимпийски турнир – от 27 август до 9 септември при очаквано участие на повече от 400 боксьори. В преустройството на залата се предвиждат трибуни за 7200 зрители.

● На олимпийските игри ще има щателен антидопингов контрол. Сформирана е комисия с председател принц дьо Мерод (Белгия), зам.-председател проф. Чонади (Унгария) и членове: проф. Бекет (Вбр), проф. Ла Кава (Им), Ван Дайк (Хол), Дири (Бел), Гражинска (СССР), Хенли (САЩ), Ай (Мек), Тибо (Фр) и проф. Прокоп (Ав).

● 22 улици, мостове и площади в олимпийския парк ще носят наименования на известни олимпийци като Пиер дьо Кубертен, Джемс Коноли–първия носител на златен олимпийски медал (троен скок), Спирдон Луис–първия маратонски победител, Януш Кусочински – олимпийски шампион, загинал в антихитлеристката борба, Лилиан Боърд и други.

ОЧАКВАНО И. . . НЕОЧАКВАНО ОТСТЪПЛЕНИЕ!

Късно в неделя вечерта приключиха полуфиналните турнири в различни градове за купите на Европа по волейбол, в два от които взеха участие нашите шампиони: ЦСКА „Септемврийско знаме" – мъже и „Левски–Спартак" – жени. И двата състава претърпяха загуби, които ги лишиха от по-нататъшно участие в борбата за високите отличия. Отстъплението на армейските волейболисти – носители на европейската купа през 1969 г. – не предизвиква изненада. Нашият шампион участвува без националните състезатели, със състав, който не е играл на републиканско първенство, дори и на приятелски срещи! От младите армейски волейболисти, които обикновено стоят на скамейката, не можеше да се очаква повече, въпреки че противниците му като „Ребелс Лиер" (Белгия), „Динамо" (Тирана) и „Делта Лойд" (Амстердам) не са от висока класа. . .

Съвсем неочаквано обаче е отстъплението на волейболистките от „Левски–Спартак", които също са били носителки на европейската купа! В титулярен състав, включващ основата на националния ни отбор, е неоправдано слабото представяне в Харлем (Холандия), и то срещу не съвсем реномирани отбори като холандския „Бекервелд". За съжаление неубедителните игри на републиканското първенство намериха потвърждение и в резултатите на европейския форум, където трябва да пазим престижа на българския волейбол!

ПРОПУСНАТИТЕ ЧЕТИРИ ГОДИНИ

В решението на Политбюро на ЦК на БКП от 15 декември м.г. отново остро се поставя въпросът за физическото развитие и дееспособност на нацията.

...„В бъдеще да не се утвърждават проекти за строителство на нови предприятия, учебни заведения, учреждения и др., в които не са предвидени необходимите спортни съоръжения съгласно нормативите" – се казва в решението.

Това трябва да стане закон. Закон, строго съблюдаван от всички ведомства и министерства, от всички организации, които имат грижата за физическото развитие и дееспособността на нацията.

В „английското училище" ни заведе един случайно дочут разговор. Млада жена търсеше връзки, за да запише дъщеря си там.

– На Лина Тренкова детето от втория й мъж го дали в английското училище. (Стига с тоя английски! – искахме да възразим, но си замълчахме.) Нали го знаеш какво хилаво беше, все не искаше да яде. Но там го тренирали в часовете по физкултура специалисти – и сега ела го виж. А и по време на грипа нищо му нямаше. Било казват, от спорта...

ДА, НО....

В двора на 112-о училище – известно като „английското" – ни срещна позната картина. Момчета и момиченца с чавдарки на гърдите, по престилки, панталонки, с пуловерчета и сака, с обикновени обувки мятаха насам-натам една топка, тичаха по асфалтовия прахоляк и имитираха нещо като гимнастика. След това запотени и уморени се прибират в класната стая – някои от тях ще плиснат една-две шепи вода върху лицата си, повечето задъхани ще седнат на чиновете, някои ще позачистят изцапаното и измачканото, други ще понастинат. Позната до втръсване картина, която с право поставя на нож отношенията между родителите и часовете по физическо възпитание...

За да стигнем до гимнастическия салон в това ново и модерно училище, преминахме през огромни коридори и се озовахме в едно кокетно, уютно, добре обзаведено (не се учудвайте на средния род, защото независимо от огромните коридори тук бяха се поскъпили с материалите за салона) салонче с баня и съблекалня, което не може да задоволи нуждите на училището, и значителна част от часовете по физическо възпитание се трансформира в... минути на тихи игри (!) по класните стаи.

„ЕКСПЕРИМЕНТЪТ"

За никого не е тайна, че наред със своите безспорни успехи в образованието и възпитанието на българската младеж нашето училище все още остава длъжник на обществото. Особено що се отнася до физическото състояние на нашата нация. Прекалено тежките чанти, неудобните чинове, напрегнатата учебна програма и липсата на елементарен интерес (да не кажем по-силна дума) към физическото възпитание в по-голямата част от учителите, директорите, инспекторите и пр. по йерархическата стълбичка, снобизмът и лекомислието на младите родители, отричащи физкултурата (но да не забравяме, че и те са минали през това училище), липсата на място за игра в големите градове и други причини доведоха до значително нарастване на гръбначните изкривявания, късогледството, нервни болести, сърдечни заболявания и пр. в малките деца. Въпреки получените застрашителни резултати от обездвижването на ра. Започват със загрявка, след това игри с топки, гимнастики върху пейки, упражнения на шведската стена. Момчетата играят отделно от момичетата. За тях не са „мъжките" натоварвания. След това идва ред на земната гимнастика – 15 минути и трудни, и приятни. Упражнения за дишане, разпущане – и след последната порция здраве редиците отново са строени.

1. ЕДИН ЧАС, В КОЙТО ВСЕКИ Е ЗАЕТ. ТОВА РЯДКО СЕ СЛУЧВА И НА ПО-ГОЛЕМИТЕ УЧЕНИЦИ.

2. ДАЙ „ФУТБОЛИТЕ". ТЕ СА ЗА МЪЖЕТЕ!

3. ТАЗИ ТЕЖКА ТОПКА ТРЯБВА ДА ОТИДЕ ЧАК ДО ДРУГИЯ КРАЙ.

нашите деца „експериментът" продължава. Продължават да се строят нови училища, в които не достигат средства за физкултурни салони, и те се оставят за втори етап на строителството, който... понякога изобщо не идва. МНП е обявил експериментални училища. Всъщност какво трябва да докаже експериментът – ползата от физическо възпитание?

* *

Щастливият случай е събрал в 112-то училище две млади жени, които обичат децата. Това са учителката на I „б" клас Иванка Михайлова и преподавателката по физкултура в прогимназията Виолета Бачева. Двете със съдействието и подкрепата на училищното ръководство правят опит (резултатите от който са предварително известни) и ще послужат за втори опит – да убедят тези, които трябва, че на децата им са жизнено необходими специални физически упражнения, часове по физкултура, проведени на високо професионално ниво. Всъщност първото и най-убедително доказателство на тази теза е самият час по физкултура и – стараението на децата, и смехът, който ечи от първата до последната минута, и заякналите мускули, и повишената функционална възможност на организма, та ако щете и по-доброто възприемане на уроците.

Но говорехме за часовете по физкултура.

Военният лекар все по-често се чуди как може да има такъв юноша с толкова тънки крака, слаби гърди и голямо шкембе. Модните шивачки все по-трудно се справят със задачата да прикриват физическите недостатъци, които правят фигурата на младото момиче неприятна... Треньорите и спортистите все по-често насочват погледите си към провинцията, защото в големите градове спортисти вече не се раждат. А по-хилавите юноши и девойки все по-често намират пътя към кафенетата, пивниците...

А нашето училище все още признава за второстепенен „предмет" физическата култура. Не, в официалните документи не може да става и дума за подценяване, но на практика...

„ДЪРВОТО СЕ ВИЕ, ДОКАТО Е МЛАДО"

казва народът. Но въпреки това децата се поверяват на специалисти по физическо възпитание едва като минат първите 4 ученически години, време, през което вече са се получили физическите недостатъци и психологическите травми.

Попитах преподавателката Иванка Михайлова:

– Ако не сте били лекоатлетка, можехте ли да използвате часовете по физкултура за ръкоделие?

– За ръкоделие не, но за смятане – винаги.

В 112-о училище има салон. Имат ръководство, което поддържа физкултурата, имат преподавателки, които оби... културата, и въпреки това дор... има „тихи игри" в класните ста... точно – псевдочасове по физку... какво е в другите училища, къде... салони, няма директори, които... ползата от спорта, няма млади... – бивши спортисти, няма специа... ВИФ.

Какво ли е положението в тоз... дето е учителка моята бивша с...

НА ВСЕКИ ТРЯБВА ОТНОВО ДА СЕ ПОКАЖЕ: „ТЯЛОТО ДА БЪДЕ ИЗПРАВЕНО!"

М.О. За нея нямаше по-стр... ка дума от „спорт".

Преподавателката Виол... малките деца трябва да... специалисти – не завър... курсове, а учители с дипло...

Учителката И. Михайло... лага разделно обучение. На... предлагат да се профилира... давателки по физкултура... това е твърде отговорно... мога самостоятелно да се... задача – ма отнася се до... ата!

КРЪГЪТ СЕ ЗАТВАРЯ В...

Ще има и възражения:

– А къде е ролята на БС... мола? А на профсъюзите?...

Но ще трябва да се съ... Комсомолът, нито БСФС... то профсъюзите се заним... това, как се провеждат ча... или смятане в първи клас... на учителите и ако мези... вят, то... Но часът по... включен сериозно в учеб... Щом не са осигурени препо... ни – за какъв час можем д... гато минат първите 4... възпитанието) години, т... ма организация и Комсо... и БТС, и профсъюзите за... рят за здравето на българ... чрез масова физкултура...

ЗА РЕКОРДИ Е НУЖЕН ВОЛЕВИ ЗАРЯД

...дамата са върхове в съветския плу... спорт. И на Галина Степанова, и на ...ай Панкин се възлагат големи ...ди за успешно представяне на ...адата в Мюнхен. Всъщност надеж... към тези известни в цял свят ...ори на бруста се основават на ...ителството, че Степанова е рекор... на Европа в дисциплините 100 и ... метра с постижения съответно 1.14,7 ...а Панкин продължава да е носител ...овния рекорд в 100-те метра ... с 1.05,8!

...бодавна имахме възможност да се ... и разговаряме със Степанова и ..., които споделиха мисли за лични... и амбиции пред олимпиадата. Съ...менно те бяха любезни и да отгово... на въпроси, свързани с настоящето и ...ето на плуването.

– С КАКВА АМБИЦИЯ ЩЕ СТАРТИ... В МЮНХЕН?

Г. СТ. – С огромна! И преди всичко – с ...лта да спечеля! За олимпийските иг... ...овя упорито, всекидневно.

Н. П. – Изпълнен съм с желание (а не ...ъмва и вяра!) да защитя реномето си ...овен рекордьор.

– ЩЕ БЪДАТ ЛИ ПОДОБРЕНИ НЯ... ОЛИМПИЙСКИ И СВЕТОВНИ РЕКОРДИ ПО ПЛУВАНЕ НА ИГРИТЕ?

Г. СТ. – Защо само „някои“ ? Лично аз ...мер съм уверена, че в Мюнхен ба... ще бъде „препълнен“ от свръхви... постижения! Едва ли ще остане „су... дисциплина. И при жените, и сред мъ...

Н. П. – Не споделям големия оптими... на Галя. Безспорно някои рекорди ще ... в „архива“, но да се твърди с уве... , че ще има много поправки... ...предвид, че в крайна сметка на ... състезание, каквото ще бъде ..., „алфата“ и „омегата“ е ..., а не постижението! В Мюнхен ...енцията ще бъде може би най-сил... ...ата досегашна история на олим...

Желаю големи успехи
Галя Степанова

...ТИНА Е ПОЧИВКАТА НА ТЕРАСАТА ПОД ЛАС... ...ЪЧИ НА ВСЕ ОЩЕ ЩЕДРОТО ЗИМНО ...

...НОТО ЕЖЕДНЕВИЕ НА Г. СТЕПАНОВА...

...За това говорят и зачестилите ... време високи постижения в ..., САЩ, ГДР...

...КАКВО Е НУЖНО ПРИ РАЖДАНЕ... ...ЕДИН РЕКОРД?

Г. СТ. – Преди всичко солидна ... Голям труд, без който и най-... плувци си остават само... ... Нужна е и воля, и не на послед... способен треньор.

Н. П. – Мисля, че в основата на всичко ... психика, уравновесената ... система. Човек може да е идеално ... да е тренирал при най-големия ..., в рамките на най-съвършената ..., но ако е лишен вътрешно в себе ... заряд за пълно себеизразход... ...дистанцията – той е обречен на ... В съвременното плуване силите ... сравнени, че победата се усмихва ... не по действително на състезателя ..., каквато като въжета...

– КАКВО Е ЗА ВАС ПЛУВАНЕТО?

Г. СТ. – То е моята голяма любов. На ... отдавам немалка част от време... ...Повярвайте съм най-вече в бруста.

Н. П. – И радост, и грижа, и средство ... за характера. Преди 13 годи... ...ърви път влязох в басейна. И ... ден, в който поне за ... часа не поплувам.

...ЗАСЛУЖИ ЛИ Е ДАРБА ЗА ГОЛЯМО...

Г. СТ. – Дарба е силно казано. Всичко ... човек да издържи в първите ед... ...ини да сакаш безкрайните тре...

Сердечный привет
болгарским спортсменам и любителям спорта
Н. Панкин

ТРЕНИРОВКАТА ТОКУ-ЩО Е ЗАВЪРШИЛА – СЛЕД ЕДНА МИНУТА ПАНКИН ЩЕ ЗАСТАНЕ НА КАНТАРА ЗА ПРОВЕРКА НА ТЕГЛОТО СИ.

ДЕВИЗЪТ НА ПАНКИН Е: „ДА ПЛУВАМ, ДА ПЛУВАМ, ВСЕ ПО-БЪРЗО ДА ПЛУВАМ 100-МЕТРОВАТА ДИСТАНЦИЯ НА БРУСТА!..“

нировки...

Н. П. – Понякога чувам да се казва, че това и това дете е „просто родено за плувец“. Това е погрешно! Мисля, че от всяко дете може да излезе отличен състезател, стига то да притежава нормална двигателна култура – добра координация на движенията. Никакви други свръхфизически качества не са нужни! За рекордните резултати в един или друг стил трябва преди всичко добра методика...

– КАКВО МИСЛИТЕ ЗА РАННОТО ОБУЧЕНИЕ?

Г. СТ. – Аз започнах да плувам едва от 11-годишна възраст. Родом съм от Севастопол и бях открита на едни ученически състезания от треньорката Елена Алексеенко съвсем случайно. Сега тренирам и се състезавам от името на ЦСКА (Москва) под ръководството на Виталий Сорокин. Убедена съм, че едва ли щях да бъда по-добра брусистка, ако Алексеенко бе започнала да ме подготвя още от 4-годишна възраст например!

Н. П. – Галина е права. Напоследък в някои страни отделни треньори стигат до абсурдни положения по отношение на ранната специализация. . .Лично аз започнах да плувам едва когато бях навършил десет години. Моят треньор Олга Харламова ме бе забелязала сред стотиците други деца един ден в плувния басейн на московския стадион „В. И. Ленин“ и веднага ме включи в групата за начинаещи. Сега съм състезател в „Локомотив“ (Москва) и се подготвям пак при нея. Впрочем Харламова ме тренира и в националния отбор... Относно ранното обучение. Някои не могат (или пък не искат) да разберат, че децата преди всичко са си деца и че на тях им се играе, плуването бързо им омръзва!

– ОСТАВА ЛИ ВИ ДОСТАТЪЧНО СВОБОДНО ВРЕМЕ ИЗВЪН ТРЕНИРОВКИТЕ?

Г. СТ. – Засега смогвам някак и с плуването, и със семейството,и с двегодишната ми дъщеричка Ирина, и със следването – вече съм студентка в III курс журналистика...

Н. П. – Ожених се през април м. г. И съпругата ми, която учи в московския педагогически институт, вече неведнъж казва на наши познати: „Моят Коля в най-скоро време ще се превърне в риба – всеки ден плува, плува, плува... “Безспорно тя е права, че човек не е създаден само да плува, но нали майсторството е немислимо без всекидневен труд? Впрочем аз не й се сърдя – та тя не е запалянко в истинския смисъл на думата. Приема сдържано всеки мой успех, а когато срещна някои трудности, не изпада в паника и така ми носи успокоение. Въпреки голямата ми заетост намирам свободно време да отида на интересен хокеен мач, да погледам бокс. Мой образец за истински спортист е известният майстор на кожените ръкавици Борис Лагутин!

– ВАШЕТО ЛЮБИМО РАЗВЛЕЧЕНИЕ?

Г. СТ. – Театърът и разходките сред природата.

Н. П. – Киното и изпълненията на певци състезания. Засега, като по правило, побеждавам с отстъпените отсъоборниците ekunu...

– ВЪЛНУВАТЕ ЛИ СЕ ПРЕД СТАРТ?

Г. СТ. – По-рано, когато още нямах успехи и име – не. Но сега вълнението ме обхваща един-два дни преди самото състезание. Най-често се улавям, че мисля не толкова за себе си, колкото за съперничките – как ще преплуват дистанцията, за колко време ...

Н. П. – Не се вълнувам. И съм убеден, че всичко, което досега съм постигнал в бруста, го дължа в голяма степен на здравата нервна система! Може да прозвуча странно, но през нощта преди отговорния старт в голямото състезание спя спокойно. На сутринта съм бодър и свеж, готов за предстоящото нервно напрежение! Никога не съм вземал таблетки за сън...

– ВАШЕТО МНЕНИЕ ЗА БЪЛГАРСКОТО ПЛУВАНЕ?

Г. СТ. – Не мога да взема отношение, тъй като нямам лични впечатления от начина на подготовка.

Н. П. – Засега все още българските плувци и плувкини са в зоната на старта, тепърва им предстои упорита работа за овладяване на майсторството. Разбира се, изхождам от резултатите. Мисля, че на българското плуване му липсва традицията, а така също и научно обоснована методика.

Разговорът води: Веселин ЛЕСИНГЕРОВ
Снимки: Янко ГЪРОВ

СПОРТЪТ НА СИЛН

Утре в Цюрих ще се тегли четвъртфиналното жребие за петте футболни турнира, администрирани от УЕФА. Това е безпрецедентен случай в историята на европейския футбол – не с общия брой на участниците (друг път в урните са били влагани имената на повече отбори), а с факта, че най-добрите представители на всичките пет „категории“ едновременно ще научат по-нататъшната си съдба.

Името на България се среща само веднъж – в графата „младежки отбори“. Това е малка утеха, като имаме предвид, че в четвъртфиналите Италия е представена общо с 5 отбора, Англия – с 4, СССР, ГФР, Унгария, Румъния, Холандия, Белгия и Югославия – с по 3. . .

Но така или иначе,наша последна надежда сега са „надеждите“, както французите сполучливо наричат футболистите до 23-годишна възраст. При добър жребий и сериозна подготовка – а второто зависи само от нас! – имаме всички шансове да се изкачим по-високо в европейската градация.

У нас, както и в редица други страни, изграждането на силен младежки тим не е самоцел: младежкият състав е преди всичко „доставчик“ на кадри за „А“ отбора, интересите му обикновено се жертвуват в името на тая основна задача. Понякога обаче са уместни и компромиси в обратна посока – временно усилване на младежкия състав с играчи от „А“ отбора, които отговарят на възрастовите условия, за да се използува моментът, да се постигне максималното за националния футбол.

В „четвъртфиналния период“ на младежкото европейско първенство нашите елитни футболисти ще решават и друга важна цел: класиране за финалния олимпийски турнир в Мюнхен. Ако „сглобим“ програмата на двата ни представителни отбора, получава се следната картина: на 16 април България – Полша в олимпийските квалификации; на 30 април – първи четвъртфинален мач на младежите; на 7 май Полша – България; на 14 май – втори четвъртфинален мач на младежите; на 31 май Испания – България в олимпийските квалификации.

Логиката говори, че и при успех, и при неуспех в решителните двубои с Полша можем поне на 14 май да използуваме най-силните си играчи до 23-годишна възраст в състава на младежкия отбор. Защото ако той елиминира своя противник, чието име ще узнаем утре, в най-лошия случай ще бъде четвърти в Европа!

ТАКА ИГРАХА

Припомняме резултатите, постигнати от младежките отбори – четвъртфиналисти, срещу техните противници в предварителните групи. Това дава известна ориентация за силите и възможностите на всеки

1. Финландия – Чехословакия 1:1 и 2:5, Румъния – Чехословакия 1:1 и 0:1.

2. България – Норвегия 5:0 и 1:1, България – Унгария 1:0 и 0:2, България – Франция 1:0 и 1:0.

3. Гърция – Швейцария 1:0 и 2:0.
4. Испания – СССР 1:2 и 1:1.
5. Португалия – Дания 1:1 и 1:2.
6. Швеция – Австрия 2:0 и 2:0, Италия – Швеция 1:0 и 1:4.
7. Холандия – Югославия 5:2 и 1:1, ГДР – Холандия 3:1 и 1:2.
8. Турция – ГФР 0:2 и 0:3, Албания – ГФР 0:2 и 0:2, Полша – ГФР 1:1 и 0:1.

БОЖИЛ КОЛЕВ СРЕЩУ ПЕЛЕ НА СТАДИОН „МОРУМБИ“ В САН ПАУЛО. ЗАЩО НЕ И В МЛАДЕЖКИЯ ОТБОР?

ПРЕДИСТОРИЯТА

Настоящият първи шампионат на Европа за младежи, изграден по подобие на турнира между „А“ отборите, фактически е наследник на създаденото преди близо 5 години състезание за Европейската младежка купа. Тогава за нея кандидатствуваха 17 страни, а по жребие първи си я оспорваха България и ГДР. След това на всеки 6 месеца жребието определяше кой от останалите отбори ще се опита да отнеме купата от нейния притежател, облагодетелствуван между другото да играе на собствен терен. По тая необичайна система в периода 1967 – 1970 г. се състояха общо 8 двубоя и в продължение на близо 2 години купата беше в ръцете на нашия младежки национален отбор:

България – ГДР	3:2
България – Финландия	6:0
България – Чехословакия	2:1
България – Холандия	3:1
България – Югославия	1:2
Югославия – Испания	3:0
Югославия – Швеция	2:0
Югославия – Гърция	5:1

ПРЕДСТАВИТЕЛ НА УЕФА ВРЪЧВА (ОЩЕ ВЕДНЪЖ!) МЛАДЕЖКАТА КУПА НА ЕВРОПА НА БЪЛГАРСКИЯ ОТБОР. ТЯ Е В РЪЦЕТЕ НА КАПИТАНА ГАЙДАРСКИ.

ПЕТ ПО ОСЕМ

Такава е формулата за броя на отборите, които ще участвуват в утрешното жребие и в четвъртфиналната борба за европейските футболни купи. Ето и петте осморки:

ЕВРОПЕЙСКО ПЪРВЕНСТВО

„А“ отбори: Румъния, Унгария, Англия, СССР, Белгия, Италия, Югославия и ГФР (по реда на предварителните групи).

Младежки отбори: Чехословакия, България, Гърция, СССР, Дания, Швеция, Холандия и ГФР.

КЛУБНИ ТУ

Купа на шампи
Аякс (Хол), Бенфи
(Унг), Интер (Ит)
дарт (Бел) и Фейе

Купа на носите
берг (Швец), Байе
джърс (Шотл), Ди
намо (Москва, СС
но (Ит) и Цървена

Купа на УЕФА:
(Бел), Милан (Ит
(Рум), Уулвърхем
рош(Унг) и Ювент

КОЙ ОТ СЕДЕМТЕ?

Чакаме да научим противника на нашия младежки отбор в четвъртфиналите за европейско първенство. Възможностите са седем. Коя е за предпочитане?

Труден въпрос, защото отсега е почти невъзможно да се гадае за истинската сила на съперниците. При младежите процентът на „опресняването“ в състава е твърде висок, а това води след себе си до промени и в общия игров план, и в конкретните тактически ходове. Един „А“ отбор в общи линии може да се проучи и опознае, а при футболистите до 23 години винаги има неизвестност и... рискове. Конкретно ще можем да говорим едва утре след обед. Но някои общи изводи се натрапват и сега.

Като изключим Дания (която бе облагодетелствувана да се бори в предварителната група само с един противник – Португалия), за четвъртфиналите се класираха отборите на страни с голямо име в европейския футбол и на „развиващи се“ футболни сили. Няма да ни е лесно срещу който и да било от тях. В съставите им има футболисти, вече обличали фланелката на „А“ отбора или напълно готови да я облекат: Долбоносов, Сахаров и Мирзоян (СССР), Томанек, Клемент и Гайдушек (Чехословакия), Неескенс, Крол и Шнайдер (Холандия),Нордерберг и Линдером (Швеция), Критикопулос и Кампас (Гърция). И те, и другарите им тренират и се готвят в елитните клубове на своите страни, участвуват редовно в националните шампионати, играят наравно с професионалистите, ако сами все още не са обвързани с професионален договор.

Особено характерни в това отношение са изказванията на холандския треньор Арие де Врьом, който готви с големи амбиции младежкия отбор на своята страна: „Сега сме по-силни от всякога. С повечето от тия младежи ще участвуваме в квалификациите за световно първенство, тъй като групата ни не е особено трудна – наши противници са Белгия, Норвегия и Исландия. Ще експериментираме с мисъл за бъдещето.Заключителната фаза от младежкото европейско първенство ще бъде генерална проверка на кандидатите за „А“ отбора! “ А специалистите от ГДР подчертаха, че срещу своите младежи в предварителната група са наблюдавали „единадесет холандски мъже, технични и остри в единоборствата “...

По пътя към четвъртфиналите всички отбори показаха завидни физически качества, всеотдайност в борбата, неизтощима енергия. Облегнат на своята здрава защита, шведският треньор Густавсон ликвидира техническото превъзходство на италианците, като наложи бясно темпо от първата до последната минута в решителния двубой. И го спечели с 4:1... Швейцарците се оплакваха от безкомпромисната игра на гръцкия отбор в Санкт Гален, но представителите на нашата южна съседка се наложиха не само с бойкост и твърдост – строяха умело контраатаката с 2-3 подавания, нанасяха удари и отново спускаха плътната защитна бариера пред своята врата.

Отборът на ГФР спечели по най-убедителен начин първото място в своята група. Така поне говорят резултатите. Но в игрово отношение не всичко беше съвсем добре – липсваха организатори, които да внесат порядък и стройност, победите бяха по-скоро плод на високия дух, отколкото на майсторството. Едно от обясненията на тоя парадокс е, че треньорът Юп Дервал не винаги можеше да разполага с най-добрите футболисти поради нежелание на клубовете да му ги предоставят, и правеше доста промени в състава.

Младежите на СССР и Чехословакия са ни добре познати – приятели сме, но нека срещата ни с тях бъде по-нататък, във финалния турнир за класиране на 1–4 място в Европа. Така ще е по-хубаво и за тях, и за нас, и за самите финали!

ЛЕВ ЯШИН НАПУСКА ВРАТАТА. ПОВЕРЯВА Я НА ПИЛГУЙ, ВРАТАР НА „ДИ
И СБОРНИЯ МЛАДЕЖКИ ОТБОР НА СССР.

ТЕ ПРОДЪЛЖАВА

ГЕНАДИЙ ЕВРЮЖИХИН БЕ ЕДИН ОТ НАЙ-РЕЗУЛТАТНИТЕ ИГРАЧИ В ОТБОРА НА СССР В КВАЛИФИКАЦИОННАТА ГРУПА – ОТБЕЛЯЗА ТРИ ГОЛА.

СЪВЕТСКИТЕ ФУТБОЛИСТИ С НАЙ-ДОБЪР АКТИВ

Европейското първенство по футбол, чиито четвъртфинални двойки ще бъдат определени утре по жребий, е второ поред. Но то бе предшествувано от турнира за купата на Европа „Анри Делоне", който не му отстъпваше с нищо. Впрочем сега официалното наименование на състезанието е „Първенство на Европа – купа „Анри Делоне".

Самият състав на осемте, които продължават борбата, показва колко са изравнени вече силите в „стария" континент. Не личат в списъка Чехословакия и Франция, финалисти в първия турнир; Испания, победител във втория. . . Затова пък всички полуфиналисти от миналия турнир са „налице". И изглежда напълно логично – ако не бъдат противопоставени един на друг в четвъртфиналите! – Италия, Югославия, Англия и СССР (по реда на класирането през 1968 г.) да запазят местата си.

Един поглед в кратката, но вече много съдържателна история на турнира показва, че футболистите на СССР са най-стабилният състав, който не се влияе от годините и винаги е достатъчно силен, за да оспорва крайната победа. Впрочем ето едно класиране, направено въз основа на всички срещи за купата на Европа и за първенство на континента, играни досега от четвъртфиналистите във втория шампионат:

1. СССР (4)	26	17	5	4	52:21	I	II	IV
2. Югославия (4)	25	13	7	5	43:25	II	—	II
3. Унгария (4)	24	14	4	6	48:28	–	III	—
4. Италия (3)	21	12	6	3	43:15	—	—	I
5. Англия (3)	18	13	3	2	41:13	—	—	III
6. Румъния (4)	18	9	1	8	35:29	—	—	—
7. Белгия (3)	14	7	2	5	27:16	—	—	—
8. ГФР (2)	10	6	3	1	19: 4	—	—	—

(Цифрите в скоби след всеки отбор означават броя на участията. С римски цифри е означено класирането на съответния отбор в първия и втория турнир за купата „Анри Делоне" и в първото европейско първенство.)

КОГА И КАК

Четвъртфиналните двубои за европейско първенство ще се играят на 29 и 30 април (първите срещи) и на 13 и 14 май (срещите–реванш). Победителят се определя от общия брой на головете в двата мача (головете, отбелязани на чужд терен, не се удвояват). При равенство регламентът предвижда трети мач на неутрален терен, след който могат да се дадат две продължения по 15 минути и в крайна сметка да се прибегне до изпълнение на дузпи.

В клубните турнири ще се играе на 8 и 22 март. В тази фаза на борбата е валидно правилото, че при равен резултат в края на втория мач, след като вече е приложено удвояването на головете, отбелязани на чужд терен, не се играят продължения, а се насрочва трети мач на неутрален терен. Ако и той завърши наравно, чак тогава се прибягва до продължения и дузпи.

ДВАМА ВРАТАРИ, ЗА КОИТО (вероятно) ЩЕ СЕ ГОВОРИ

В миналия брой разказахме накратко за състоянието на участниците в четвъртфинала на най-авторитетния европейски клубен турнир – за купата на шампионите. На читателите вероятно е направило впечатление, че имената на най-добрите играчи са много добре известни. Нови „звезди" няма. . .

И това не е случайно. Може би в днешния европейски футбол „супериграчите" са малко. Но затова пък има много футболисти от най-висока класа, които са все в центъра на вниманието. Да се пробие тяхната „бариера" не е лесно...

Все пак двама състезатели, двама отлични вратари наистина от две поколения направиха силно впечатление. Вероятно за тях ще се говори отново. . .

„ИТАЛИАНСКИЯТ ЗАМОРА"

Когато треньорът на „Интер" Инверници постави на вратата на своя отбор за мача с „Борусия" (Мьонхенгладбах)младият вратар Ивано Бордон,всички бяха изненадани. Само седмица преди това 20-годишният футболист бе пропуснал във вратата си три гола, за които носеше голяма част от вината. . .

Инверници обаче не можеше да се откаже от своя любимец. Бордон, син на селянин от Магера (близо до Венеция),бе забелязан от „съгледвачите" на „Интер", когато бе на 16 години. Миланският клуб плати за него 100 000 лири (през миналото лято „Ювентус" бе готов да даде за него 250 милиона лири!) и го включи в школата си заедно с други петдесетина млади таланти. Един от треньорите в този „инкубатор" бе Инверници, който се занимаваше с Бордон.

Младият вратар, бъдещето на „Интер", имаше достатъчно отлични прояви, за да бъде наречен „италианският Замора". И все пак не бе особено да измести от титулярния пост такъв известен вратар като 32-годишния Виери. Но в края на краищата Бордон доказа, че има право на титулярния пост. В 17-а минута на мача с „Борусия" той спаси дузпата, изпълнена от Зилоф, а след това поразі и с други „чудеса", за да запази вратата си „суха". „Ако той направи още 2–3 подобни мача – каза Виери, – за мен вече няма да има място в „Интер".

„Аз съм ерген – споделя Бордон. – Извън състезанията и тренировките обичам да бъда сред родините си, да ходя на кино, да чета. Това ми стига. . ."

МИСТЪР УИЛСЪН ОТ „АРСЕНАЛ"

. . . Казват, че 30-годишният вратар на „Арсенал" Боб Уилсън (на снимката) е един от най-интелигентните английски футболисти. Той е професионалист, но и преподавател по физическо възпитание. А това съвсем не е малко в една страна, където само един процент от професионалните футболисти учат. („Иначе не може да бъде – твърди сам Уилсън. – В Англия играчите стават собственост на клубовете още на 15–16 години. Това,разбира се,е тайна, тъй като правилата не го позволяват. Но тези млади състезатели вече трудно могат да учат – строгите изисквания към професионалистите не им оставят време за друго.") Освен това Уилсън много често изпълнява – и много добре! – ролята на телевизионен коментатор. Чуйте някои негови мисли и ще разберете защо. . .

„Футболът става по-твърд,нападателите – по-динамични. Вратарят трябва да бъде още по-твърд и още по-динамичен. Особено у нас в Англия няма да му пречи никак, ако той тренира и като боксьор."

„Тактиката ли? Добре са онези, които я разглеждат като нещо просто. За щастие при нас в „Арсенал" е точно така. На чужд терен играем по-предпазливо, особено през първите 10 минути. На нашия нападаме – непрекъснато."

„За да бъдеш добър вратар, трябва да бъдеш много здрав физически. И да имаш много здрава глава!"

. . . На 30 години Уилсън е може би най-добрият вратар в Англия – сигурен,солиден, ефикасен. Той играе вече седем години в „Арсенал". Не е бил все още национал.Но Уилсън приема това философски: „Трудно е да замениш незаменимия Бенкс. Ако това се наложи, търсят по-млад вратар. Не си правя никакви илюзии, че ще пазя вратата на Англия. И не правя трагедии от това!"

ОЩЕ ВЕДНЪЖ ГОЛМАЙСТОР

Футболното първенство на Европа навлиза в решителната си фаза. Предстоят четвъртфиналите, които – и след като бъде известен жребият! – ще бъдат забулени от много неизвестни. А наред с това много въпросителни ще има и около борбата на най-добрите реализатори. Сега листата се води от голмайстора на последното световно първенство в Мексико – Герд Мюлер. Ще успее ли той да запази водачеството, когато след него е такъв опасен конкурент като англичанинът Чийвърс?

Ето сегашния вид на листата (с друг шрифт са посочени играчите, които могат да подобрят постиженията си):

6 ГОЛА – МЮЛЕР (ГФР)

5 ГОЛА – ЧИЙВЪРС (Анг.), Кройф (Хол.)

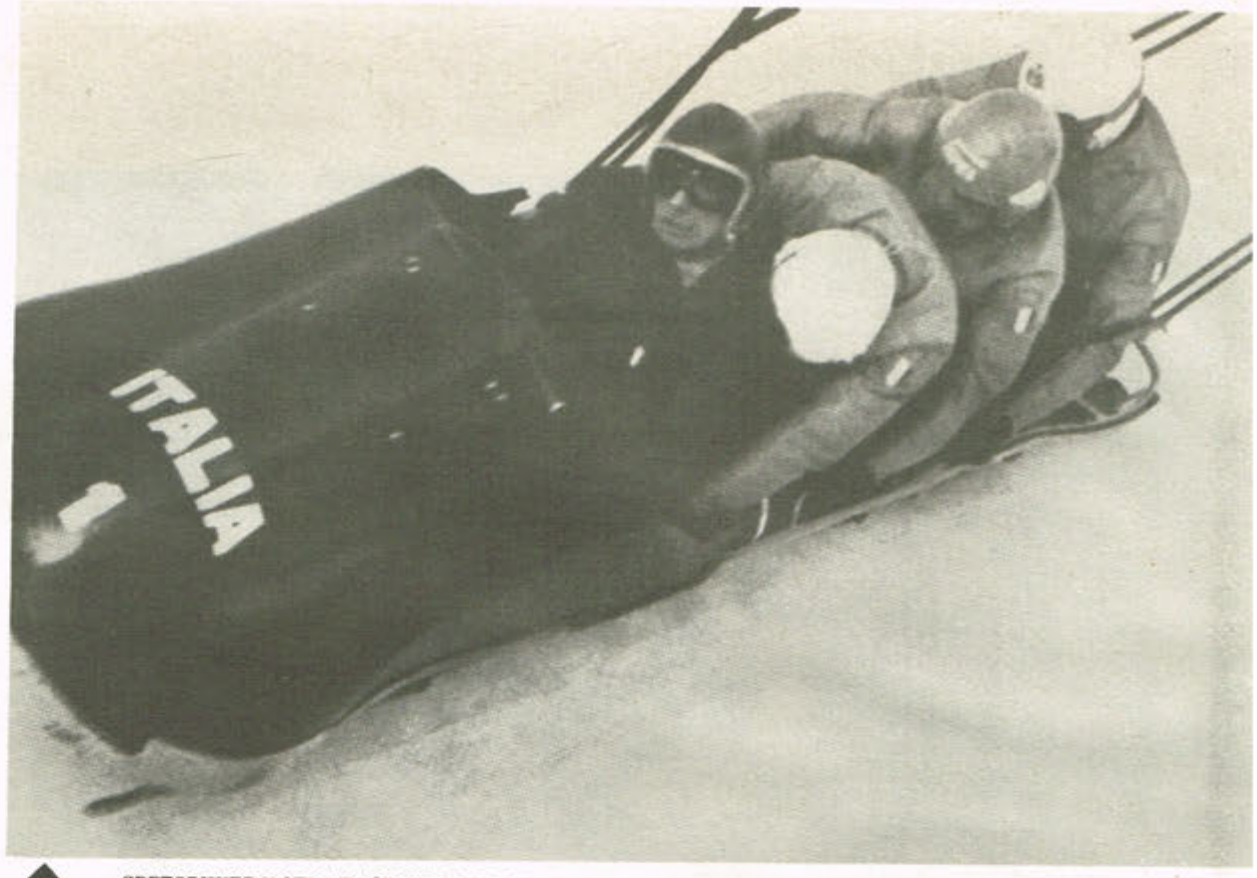
4 ГОЛА – БЕНЕ (Унг.), ДЕВРИНТ (Бел.), Чанкович (Чех.), Бест (С. Ирл.), Пири (Исп.), Париц (Ав.).

ГОЛМАЙСТОРЪТ ГЕРД МЮЛЕР В ОБКРЪЖЕНИЕ, КОЕТО ЩЕ СРЕЩНЕ И ПЕТЪР ЖЕКОВ – ПОЛЯЦИТЕ ОСТАФИНСКИ (ВЛЯСНО), ГОРГОН И БЛАУТ.

ЗАПОЗНАВАМЕ ВИ С ОЛИМПИЙСКИТЕ СПОРТОВЕ

ШЕМЕТНИТЕ СКОРОСТИ НА СНЕЖНИТЕ ПИЛОТИ...

▲ СВЕТОВНИТЕ И ОЛИМПИЙСКИ ШАМПИОНИ НА БОБСЛЕЙ-ЧЕТВОРКА: МОНТИ, ДЕ ПАОЛИС, ПАНДОНЕЛА, АРМАНО (ИТАЛИЯ)

▼ И ЖЕНИТЕ СЕ СПУСКАТ ШЕМЕТНО ПО ЛЕДЕНИТЕ ПИСТИ. СРЕБЪРНАТА МЕДАЛИСТКА ОТ ГРЕНОБЪЛ ШМУК (ГФР) ПО ОЛИМПИЙСКОТО ТРАСЕ.

НАЙ-БЪРЗИТЕ!

Това не са спринтьорите – атлети и колоездачи, нито кънкобегачите. Първата част от олимпийския девиз – ПО-БЪРЗО, ПО-ВИСОКО, ПО-СИЛНО – приляга сякаш най-много на състезателите по бобслей и спускане с шейни. Те са несъмнено най-бързите олимпийци заедно със скиорите-абфартисти, които развиват по белите писти скорост, непозволена за. . . шофьорите на леки коли!

100 км в час! Това действително е „космическа скорост“, и то без моторно средство! Олимпийските шампиони Монти, де Паолис, Цандонела и Армано се спускаха със своя боб по пистата на Гренобъл, дълга 1500 м, с многобройни завои, за 68 секунди, а Кьолер и Боснак преодоляваха трасето от 1000 м за по-малко от 48 секунди!

Бобслеят води началото си от края на миналия век. Първите състезания са се състояли в Дюбоа (Швейцария) през 1879 г. Първоначално, когато естествено скоростта е била още сравнително малка, са участвували и жени, но впоследствие бобслеят се оформи само като мъжки спорт. На първите зимни олимпийски игри в Шамони през 1924 г. се състояли състезания по бобслей четворки, а през 1928 г. в Сент Мориц – по бобслей-петорки (за първи и последен път!). На третите игри през 1932 г. в Лейк Плесид (САЩ) програмата се обогатява и с бобслей-двойки. Само през 1960 г. в Скуо Вали (САЩ) е нямало състезания по този динамичен спорт поради липса на спортно съоръжение.

За разлика от трасето за спускане на шейни, което е добре утъпкана заледена снежна писта, улеят за бобслей представлява специална метална конструкция с обща дължина от около 1500 м. В Сапоро тя е построена на връх Теине с дължина 1570 м и с разлика на височините от старта до финала 131,60 м. Тринайсетте завоя са с различен радиус – от 135 м до 18 м (в Гренобъл завоят с най-малък радиус бе 24 м). Пробните състезания през миналата зима показаха, че пистата по бобслей в Сапоро е много бърза, но безопасна. . .

Бобът представлява голяма металическа управляема шейна. Двуместната тежи 165 кг, а четириместната – 230 кг. Дължините са съответно 270 см и 380 см. Съгласно регламента състезателите не трябва да превишават с теглото си 210 кг за двойката и 400 кг за четворката. По време на състезания всеки екипаж има право на четири спускания (по две на ден). Победителят се излъчва по сбора на времето от всички спускания. Обикновено екипажите на двойки участвуват и в четворките, но си подбират по-леки партньори. Италианците Монти и де Паолис в Гренобъл спечелиха по два златни медала – първоначално самостоятелно на двойка, а след това на четворка заедно с Цандонела и Армано. И на двата боба – на двойки и четворки – борбата винаги се води за стотни от секундата. . .

ОЛИМПИЙСКИ ШАМПИОНИ

БОБСЛЕЙ

ГОД	ДВОЙКИ	ЧЕТВОРКИ
1924	–	Швейцария
1928	–	САЩ
1932	САЩ	САЩ
1936	САЩ	Швейцария
1948	Швейцария	САЩ
1952	ГФР	ГФР
1956	Италия	Швейцария
1960	–	–
1964	Великобр.	Канада
1968	Италия	Италия

СПУСКАНЕ С ШЕЙНИ

	Мъже	
	един	двойки
1964	Кьолер (ГДР)	Австрия
1968	Шмид (АВ)	ГДР
	Жени	
1964	Ендерлайн(ГДР)	—
1968	Лехнер (Ит)	—

ТОБОГАН... ЛЮЖ... РОДЕЛ

Три напълно различни наименования с еднакво значение – *спускане с шейни!* И може би като най-нов олимпийски спорт и трите наименования се срещат на „български“. Но ако „футбол“, „баскетбол“ и дори „бобслей“ вече влязоха трайно в нашия език, то съвсем е ненужно да възприемаме английското, френското или немското име на спускане с шейни. Разбира се, това не е обикновено спускане – така популярно и в нашата страна.

Олимпийското спускане с шейни се провежда в строго очертани заледени писти, с голям брой завои. Специалните метални шейни са твърде тежки – единичните до 20 кг, а двуместните до 22-кг. Те развиват голяма скорост, дори над 100 км в час!

Този динамичен зимен спорт се упражнява още от края на миналия век в Швейцарските Алпи и се разпространява във всички алпийски страни и в Скандинавския полуостров. Неговата разновидност – скелетон – фигурира на зимните игри през 1928 и 1948 г. В днешния си вид обаче спускането с шейни се явява като най-нов олимпийски спорт. За първи път той е включен на игрите през 1964 г. в Инсбрук. Интересът е бил не по-малък, отколкото към бобслея. Най-голям успех имаха състезателите от Германската демократична република, които тогава се състезаваха в единен отбор със спортистите от ГФР. Представителите на ГДР проявиха високата си класа и на игрите в Гренобъл през 1968 г. В последните зимни игри обаче възникна проблемът за предварителното нагряване на шейните, което повишава скоростта. За подобно обвинение след много спорове и разногласия бяха отнети олимпийските медали от състезателите на ГДР, то бяха заели челните три мест Изненадващо шампионът от Инс Кьолер (ГДР) и неговият съеки Бонсак отстъпиха първото мяс няколко стотни от секундата н стриеца Шмид. Но те се реваншир като спечелиха златния медал на ku. . .

В Сапоро са построени две писп спускане с шейни. Едната е на Теине, където са пистите по ал ските ски-дисциплини и трасето бобслей. Другата е на Фужино. Д са отдалечени от центъра на град около 15 км. Тази на Фужино е о много по-близо от олимпийското – на 8 км, а пистата на връх Теи двойно по-отдалечена – на 16 км. Ж жината и на двете писти е станда на – на Фужино точно 1000 м, а др та с 30 м по-дълга. И двете имат 14 завоя. Разликата на височините старта до финала е съответно 10 м и 101,40 м. Ледените блокове на в жите тежат за всяка писта поот но над сто тона! Счита се, че са ключени нещастия. И двете писти електрифицирани, тъй като са пр видени състезания вечерно време и трин, когато слънчевите лъчи не могат да размекват леда.

Всяка страна има право да участ ва на олимпийските състезания спускане с шейни с по четирима мъ три жени и два екипажа (двойки же). Мъжете и жените правят по тири спускания в три дни (в първ две), а двойките само две в един д Тъй като разликата между най-доб ме състезатели и екипажи е миним на, времето се измерва с електро хронометър с точност стотна от кундата.

СПОРТ НА СМЕЛИТЕ

Ако сте се спускали от висока бетонна пързалка в морето, ви е известно странното чувство на празнота в стомаха и спиранетс на дъха, което парализира тялото за няколко секунди. При спускането с бобове и шейни това чувство продължава през цялото пътешествие по стръмния леден улей. Зрителите, които обикновено заемат места на виражите, изтръпват при мисълта, че спортистите могат да изхвръкнат всеки миг зад високите ледени блокове. . .

Но дали тези спортове са предназначени само за безумно смелите? Не са редки случаите на нещастия. На миналогодишното световно първенство в Червиния бяха отбелязани 38 падания и един. . . смъртен случай (испанеца Лопес). Напоследък Международната федерация по бобслей и тобоган внесе допълнителни корекции в регламента, който до голяма степен осигурява безопасността на участниците. Пистите се одобряват от специалисти. Много строго се следи теглото на бобовете и шейните и на самите състезатели. Прави се всичко възможно, както и на ски-спусканията, бързината да не надвишава 100 км в час. . .

И все пак, безстрашието е основна черта на състезателите в тези два спорта. Но тъй като всички участници притежават това качество, решително за победата е умението да се направлява бобът или шейната по възможно най-късия път на улея, да не се „заорава“ на виражите. Запазването на присъствие на духа и бързата реакция помагат да се преодоляват трудностите и в най-критичните моменти. От особена важност е комплектуването на равностоен колектив от атлетични състезатели. Засега в бобслея се открояват спортистите на Италия, Австрия, Швейцария и ГФР, а в спускането с шейни – на ГДР, Австрия и ГФР. . . Но да дочакаме четири седмици, за да видим (по телевизията) или чуем кои са спечелили битката за стотните от секундата.

НА ВРЪХ ТЕИНЕ КРАЙ САПОРО СА ОЧЕРТАНИ ПИСТИТЕ – ЗА СНЕЖНИТЕ ПИЛОТИ: А – ПО БОБСЛЕЙ И В – ПО СПУСКАНЕ С ШЕЙНИ.

ОЛИМПИЙСКИТЕ ПЪРВЕНЦИ НА ДВУМЕСТНА ШЕЙНА КЬОЛЕР И БОНСАК (ГДР)

ПО АЛПИЙСКИТЕ ТРАСЕТА

Интересът към алпийските ски-дисциплини в олимпийската програма винаги е бил изключително голям. И това е лесно обяснимо, като имаме предвид особената динамика и емоционалност на борбата по тези писти.

Всички нации, които проявяват апетити към медалите в алпийския ски-спорт, отдавна се погрижиха да проучат олимпийските трасета, за да съобразят с възможностите им подготовката на своите състезатели. Генерална репетиция бе миналогодишната предолимпийска седмица, след която бяха набелязани някои последни мерки за привеждане на пистите в най-добро състояние. Обследванията, направени от специалисти на Международната федерация по ски (ФИС), вече позволяват да се мисли, че всичко необходимо е направено, както трябва.

В една неотдавнашна статия на д-р Клее, председател на Австрийската федерация по ски, се натъкваме на основните заключения, направени от пратениците на тая страна за алпийските писти в навечерието на зимните олимпийски игри.

Основните опасения на австрийците идват от факта, че връх Енива, където е стартът на трасетата за спускане, е един частично все още действуващ вулкан, поради което времето в тая местност, разположена на около 35 км югоизточно от Сапоро, е малко непостоянно. Опасността от лавини се смята предотвратена – взети са всички необходими мерки.

Финалът на пистите за спускане е в непосредствена близост до началната станция на въжената линия. Тук са и съблекалните, и помещенията за участниците. Стартът за мъжете е изместен под на завод в сравнение с миналогодишното му разположение по време на предолимпийската седмица. Тия корекции позволиха дължината на пистата да се увеличи и сега разликата във височините е 772 метра. Мъжете ще стартират от специално построената дървена рампа, след което навлизат в началната отсечка, преустроена така, че да няма никаква опасност за спускачите. Що се отнася до женската писта, според думите на австрийците тя е много по-безопасна, отколкото преминаването по тясното дървено мостче, което отвежда състезателките на старта...

Трасетата за гигантски слалом под връх Теине са особено стръмни в началото. Чак в последната трета наклонът намалява. Финалът за мъже и жени е почти на едно и също място, но специалистите смятат, че жените са облагодетелствувани, защото... тяхното трасе е едно от най-красивите в света.

СПЕЦИАЛИСТИ НА ФИС ОГЛЕЖДАТ ЗА ПОСЛЕДЕН ПЪТ ПИСТИТЕ ЗА СПУСКАНЕ ОТ ВРЪХ ЕНИВА.

ЗАВРЪЩАНЕТО НА МЕНТИРАНТА

През ноември и декември финландските кънкобегачи бяха на продължителен тренировъчен лагер в Инцел (ГФР). Завърнаха се оптимистично настроени, защото през тоя период мнозина постигнаха свои лични рекорди: Хенинен на 500 м – 39,0 сек., Линковези на 1000 м – 1.20,7 мин., Вилкас на 1500 м – 2.20,1 мин., Салака на 3000 м – 4.24,7 мин.

Заминаването на финландските спортисти за Сапоро ще стане на 25 януари, а последните подборни състезания са насрочени за 16 януари. По традиция с най-голям интерес се очаква окончателното формиране на отбора по дълго бягане. Известно е, че в него ще влязат ония бегачи, които показаха най-стабилни резултати през сезона 1970–71 г., но от друга страна, положението се усложнява от неочакваното решение на многократния олимпийски и световен шампион Ментиранта да възобнови състезателната си дейност.

Разочарован след олимпиадата в Гренобъл, когато не можа да спечели златен медал, а трябваше да се задоволи само със сребро и бронз, Ментиранта се отдаде на треньорска практика, написа книга за подготовката на ски-бегача. Сега той е решил на всяка цена да се състезава в Сапоро, въпреки че от известно време насам го преследват нещастия: отначало една травма му пречеше да тренира пълноценно, после подготовката му бе нарушена от леките контузии, получени при автомобилна катастрофа. Към средата на декември в едно от важните квалификационни изпитания Ментиранта се класира на седмо място в бягането на 10 км с постижение 32.46,0 минути. Пръв бе „най-големият" (висок 193 см) финландски бегач Юха Мието, който финишира за 32.03,0 минути, следван от Лиматайнен, Лехтинен, Сало, Таипале и Репо.

Още един от старите „асове" – 33-годишният Калеви Лаурила – прави компания в дръзновението на Ментиранта да намери място в олимпийския отбор. Всеки ден Лаурила пробягва по 50-60 км и мнозина оценяват шансовете му за напълно реални – доста по-реални от шансовете на Ментиранта. Разбира се, най-големите надежди на финландците са насочени към Мието, който в началото на декември спечели едно от големите международни състезания на 15 км в Алвдален (Швеция), оставяйки след себе си всички шведски бегачи и известния Гергард Гример (ГДР).

С приближаване на олимпиадата в Сапоро зимната спортна треска във Финландия все повече се усилва. Разширеният кръг от кандидати за олимпийските отбори продължава усилените тренировки, след като от май до октомври бяха преминати общо 6 подготвителни сбора със занимания „на сухо", а по-късно още 3 при снежни условия.

СНЕЖЕН ПРАХ ОТ ХОКАЙДО

Австралийският кънкобегач Джеймс Линч (на снимката) е първият спортист, пристигнал за игрите в Сапоро. Той бе тук още в началото на декември, водеше подготовката си заедно с японските състезатели. Австралиецът с нетърпение чака официалното откриване на олимпийското село, което ще стане утре, за да се нанесе в постоянната си квартира...

•

През декември спортисти от различни страни проявиха интерес към финландския зимен спортен център Рованиеми. Тук бяха 14 японски ски-бегачи, които тренираха под ръководството на известните финландски шампиони Ментиранта и Хакулинен. Чехословакия изпрати в Рованиеми 15 от кандидатите си за участие в зимните олимпийски игри. Начело на скачачите бе олимпийският шампион Иржи Рашка, а групата на състезателите по биатлон бе предвождана от световния шампион Ладислав Ригъл. Всички гости останаха доволни от времето, от снежните условия и добрата организация на тренировъчните занимания.

•

Холандският кънкобегач Ард Шенк се погрижи през последните седмици да потвърди прогнозите на ония, които го смятат за основен претендент в предстоящата борба по леда на олимпийската пързалка Макомани. Неотдавна той постави личен рекорд на 500 метра – 39,8 секунди. Сам по себе си резултатът не е особено добър, но е твърде многозначителен, като се има предвид, че Шенк не е спринтьор – негова специалност са „дългите" дисциплини. По същото време в Инцел (ГФР) се проявиха съветските спортисти Муратов и Комаров. На 500 метра Муратов успя да „слезе" под границата от 39 секунди, като постигна 38,98.

ОСВЕН КЪНКОБЕГАЧИТЕ В УСИЛЕНИ ТРЕНИРОВКИ НА ЛЕДЕНАТА ПЪРЗАЛКА „МАКОМАНАЙ" Е И ... ДУХОВИЯТ ОРКЕСТЪР, КОЙТО ЩЕ ИГРАЕ ВАЖНА РОЛЯ В ТЪРЖЕСТВЕНОТО ОТКРИВАНЕ И ЗАКРИВАНЕ НА ИГРИТЕ.

ПАНОРАМА

Предстои създаването на купа на европейските шампиони по вдигане на тежести. Това решение на техническата комисия към Европейската федерация по вдигане на тежести ще се приведе в изпълнение през 1973 г., тъй като първо трябва да се уеднакви излъчването на отборите, шампиони на отделните страни.

•

Световното първенство по ски – алпийски дисциплини – през 1978 г. ще бъде организирано в Австрия. Още отсега известните австрийски зимни курорти водят жестока борба за спечелване на домакинството. За основен претендент се смята спортният център Залбах, в чийто район има 10 въжени линии и 57 лифта. С тях за един час могат да се извозят общо 40 хиляди души. Не са за подценяване обаче и конкурентите на Залбах – особено Гармиш-Партенкирхен, Бад Клайнкирхайм и Шладминг.

•

Председателят на МОК Ейвъри Брънделдж е изразил съжалението си, след като Жан дьо Бомон се отмести от поста председател на Френския олимпийски комитет във връзка със споровете около аматьорския статут на френските скиори, които ще участвуват на олимпийските игри в Сапоро. Между другото Брънделдж е заявил: „Изглежда, че това отстъпление ще увеличи шансовете на Бомон да стане мой приемник в Мюнхен. Оставката му доказва, че съблюдава безпрекословно олимпийските принципи."

•

Известният ленинградски институт по физкултура и спорт „Лесгафт" има огромни заслуги за развитието и успехите на съветското спортно движение. Над 22 хиляди треньори и преподаватели са получили висшето си образование в института; 29 възпитаници на „Лесгафт" са носители на златни олимпийски медали, 13 – на сребърни и 9 – на бронзови; авторите на 33 световни рекорда в различни дисциплини са се дипломирали в института.

•

Тая година в Мюнхен за пръв път при раздаването на олимпийските медали върху тях предварително ще бъдат гравирани имената на притежателите им. Посредством специално разработената за целта апаратура за гравирането на един медал са необходими само 22 секунди.

•

За да помогнат в набирането на средства за подготовката на американските спортисти, които ще участвуват на олимпийските игри в Мюнхен, известните в миналото световни и олимпийски шампиони по фигурно пързаляне Тенли Олбрайт, Дейвид Дженкинс, Карол Хейс и нейният съпруг Алан Дженкинс обуха за една вечер кънките и изнесоха самостоятелен спектакъл. За изненада на ония, които очакваха с недоверие и дори с насмешка появяването на старите „звезди" върху леда, 36-годишната Олбрайт, майка на три деца и известен лекар-хирург, бе запазила стройната си фигура от миналото. Тя се появи на ледената площадка с олимпийския си костюм от Кортина д'Ампецо и си направи удоволствието да заяви: „Малко е демодиран, но никак не ми пречи при скоковете и пируетите."

ФУТБОЛЪТ В БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

Пет минути с АЛБЕРТ ШЕСТЕРНЬОВ

КОГАТО ИМА ЕДИН, НА ДРУГИТЕ Е ПО-ЛЕСНО

Спортистът на нашето време. Такава бе темата на анкетата, организирана преди време от вестник „Советский спорт" сред редица световноизвестни състезатели. Ето как на петте въпроса отговори футболистът Алберт Шестерньов, капитан на ЦСКА и сборния отбор на СССР.

– Кой е вашият спортен герой и кои черти от характера му особено ви привличат?

– Лев Яшин. Възхищавах се от него на младини, възхищавам се и сега. Лесно е да обясня юношеското си увлечение: любимият ми отбор беше „Динамо" и исках да стана вратар. Но по-важно е друго – че и до днес съм верен на своя идеал. Дълги години играх заедно с Яшин в сборния отбор и мога да се смятам за негов другар. В живота на Яшин има не само светли, но и черни дни. Един от най-черните бе в Чили, по време на световното първенство. Тогава Яшин бе 33-годишен. Какво мъжество, каква вяра във възможностите на човека трябва да притежаваш, за да останеш във футбола и да накараш всички отново да те признаят за най-добър вратар в света! За Яшин тогава не бе достатъчно да заиграе отново, както по-рано. На тая възраст той трябваше да намери сили за качествен скок. . . Понякога си мисля: бих ли съумял и аз да се преборя така със себе си? Не знам, макар че сигурно бих съумял. Нали когато има един, на другите вече е по-лесно!

– Кои човешки качества у спортиста смятате за слабости, има ли ги у вас и как се борите с тях?

– Несериозността и безразличието към работата. Израснал съм в голямо семейство и може би затова знам добре цената на тия недостатъци. Равнодушието е заразна болест. . Един-двама безразлични човека в колектива са достатъчни, за да погубят делото, на което другите отдават цялото си сърце и сили. Изпитвам отвращение и от умишлената грубост. Когато те ритат и повалят преднамерено, отзад. Щом се занимаваш с нещо – в случая с футбол, – длъжен си да го уважаваш. Значи, трябва да уважаваш и своя противник. . Изглежда, че всеки е изложен на съблазънта да се поотпусне, да си даде отдих в даден момент. Особено когато играе почти сто мача в годината. Знам един начин на борба със собственото равнодушие, който досега ми е помагал: винаги поставям пред себе си по-висока цел от тая, която вече съм постигнал.

– Какво е талантът и каква е ролята му в спорта?

– Сигурен съм, че бездарни хора няма. По-важно е да имаш късмет. Някой цял живот съчинява стихове, а в него се крие никому неизвестен талант на инженер. Затова с голямо уважение се отнасям към даден човек, който на 30 – или 40-годишна възраст е сменил професията си: значи, не е загубил вяра в себе си, търси своето призвание. Но колко безспорни таланти са си отишли от спорта, без да оправдаят възлаганите им надежди! Талантът никога не може да разцъфти, ако не го поливаш обилно със собствената си пот! .

– Как разбирате дълга си пред обществото и дълга на обществото към вас?

– Обществото с нищо не е задължено към нас, футболистите. Ние сме неговите глезени деца, неговите фаворити. Играем на прекрасни стадиони. Имаме интересен живот. Обиколили сме целия свят. Ако става дума за задължения, длъжници сме ние. Без много приказки, наш дълг е винаги да оставаме на висотата на положението си. Ние винаги сме център на внимание, от нас се интересуват хиляди хора. Затова постъпките на всеки от нас имат грамаден обществен отзвук. Който не разбира това, по-добре е веднага да остави спорта.

– Как виждате самия себе си след 10, след 20 години?

– След 10 години?. .. Ще бъда десетина килограма по-тежък. А след 20 ще ходя с внуците си на мач. . . Но въпросът е сериозен. . . Не ми се иска да гледам толкова далече напред: бих искал вечно да играя футбол. За съжаление това е невъзможно.

С НЯКОЛКО ДУМИ

И тая година двубоите Междуконтиненталната купа „Панатинайкос" (Гърция) и „Н нал" (Уругвай) не минаха без ин ти и неспортсменска игра. В Ам време на първия мач (1:1) уругва прибягнаха до системни грубос преднамерено създаваха н обстановка, за да печелят време. сериозно пострада гръцкият дес щитник Томарас, който бе изнес терена със счупен крак. ФИФА в га реагира: уругвайският напад Моралес, който бе виновен нещастието с Томарас, бе дисквал циран за 4 международни мача. своя страна УЕФА изпрати нот Южноамериканската футб конфедерация и ръководството „Насионал", в която се казваш „ако в срещата-реванш футболи те не се държат спортсменск терена, мачовете за Ме континенталната купа вече ще ня няма да се състоят". Двубо Монтевидео, спечелен с 2:1 от „Н нал", премина при напълно норм обстановка.

•

На 1 декември Португалс футболна федерация отпраз тържествено 50-годишнината от вия международен мач на порт ския национален отбор (негов про ник на 18 декември 1921 г. в Лиса бил тимът на Испания). Пока бяха осемте живи участници в приятелски двубой, между които вестниият в миналото испански тар Рикардо Замора.

•

Тая пролет в строя ще влез виият стадион „Парк де прен Париж. Френските приятели на бола очакват с нетърпение това тие, но за окончателното завър на строителните работи са необ ми допълнително. . . 22 и поло милиона франка. Общата стой на разходите сега се изчислява милиона франка, а преди 5 години то плановете бяха утвърдени, се таше, че ще бъдат изразходван повече от 33 милиона. Огром разлика се обяснява с бързото по ване на строителството във ция и с ускорените срокове за ра – стадионът ще бъде предаде експлоатация една година преди начално набелязаната дата. Фран те се успокояват с това, че но им представителен стадион вс ще бъде един от най-евтините та: всяко от неговите 50 000 ще струва 1650 франка, докато място на олимпийския стади Мюнхен например струва около франка.

•

Бразилската спортна конфеде промени датите на „малкото св но първенство" – международния нир, организиран по случай 150-г нината от независимостта на Б лия. Предварителният кръг ще пр между 10 и 25 юни т. г., а финалн между 28 юни и 9 юли. Тая пром направена, за да могат да участв иония страни от Европа, кои бъдат заангажирани в заключ ния етап на европейския шампи (14-18 юни).

•

След дългогодишната си проф нална кариера в Италия швед национален състезател Курт Х вече е на треньорска работа. На то поприще обаче успехите упо го отбягват: тая есен ниско ният италиански отбор „Про чели", където е назначен Хамри още не е спечелил нито една побе

•

Редакцията на „Франс футбо ви своите традиционни „лауреа френския футбол за 1971 г.": н бър клуб – „Марсилия", най- френски играч – Карнюс (Марс най-добър чуждестранен играч френски клуб – Скоблар (Марс най-борбен играч – Берера (Сенм ен), най-коректен играч – К (Нант), играч, проявил най-голя ност към своя клуб – Ербен Етиен), най-добър треньор – (Ним) и Пруф (Рен), най-добър с Робер Вюрц.

•

По време на турнето си в Е тая пролет националният отб Перу възнамерява да играе мач Португалия, Испания и Франция

СРЕЩУ СУМАТА ОТ 220 000 ЛИРИ АЛАН БОЛ, УЧАСТВУВАЛ 53 ПЪТИ В НАЦИОНАЛНИЯ ОТБОР НА АНГЛИЯ, БЕ ПРЕХВЪРЛЕН ОТ „ЕВЕРТЪН" В „АРСЕНАЛ". ТОВА Е НОВ ТРАНСФЕРЕН РЕКОРД ЗА БРИТАНСКИЯ ОСТРОВ, КЪДЕТО С ПОДОБНИ СДЕЛКИ КЛУБОВЕТЕ СЕ МЪЧАТ ДА БАЛАНСИРАТ ФИНАНСОВОТО СИ ПОЛОЖЕНИЕ. А ИГРАЧИТЕ НЕ СА НИЩО ПОВЕЧЕ ОТ РАЗМЕННА МОНЕТА. .

ТОВА НЕ СТАВА ВСЕКИ ДЕН. . .

В мача за купата на Франция между аматьорските отбори „Лориан" и „Кан" стана един твърде необичаен инцидент. След като пресече дълъг пас на противника, крайният защитник на „Кан" Ги Люнел тръгна в дриблъл напред покрай страничната линия и се включи в нападателните редове на своя отбор. Успоредно с него тичаше страничният съдия, съсредоточил цялото си внимание върху топката и разположението на защитниците в отбранителното поле на „Лориан". Дриблиращият Люнел се подхлъзна върху мокрия терен, изгуби контрол над топката и тя излезе в мъч. Страничният съдия с флагчето веднага маркира мъча, но футболистът мъкъо в този момент направи последно усилие да догони топката и връхлетя върху флагчето на съдията, насочено по посока към него. За нещастие флагчето попадна точно в окото на Люнел, който веднага бе откаран в болница. . .

Нещастното стечение на обстоятелствата причини тая необичайна травма в 30-та мин. на мача, когато резултатът бе 1:0 за „Лориан" с всички шансове да бъде изравнен. Но останал без един от най-добрите си играчи, и то по такъв начин, отборът на „Кан" се разстрои психически и претърпя загуба с 4:0. След мача треньорът на „Кан" Оливие направи официален протест с молба мачът да бъде преигран. Така контузията на футболиста Люнел създаде един казус без прецедент в историята на френския футбол. На пръв поглед ръководителите на федерацията са изправени пред сериозна дилема. Отборът на „Кан" е безспорно ощетен и протестите му изглеждат основателни. Но от друга страна, футболният правилник е строг и безкомпромисен. Той таксува съдията като неодушевен предмет: например когато по време на игра топката неволно се удари в него, това не води до спиране на играта независимо от последиците за развоя на ситуацията. Така и в случая е логично да се приеме, че футболистът фактически е бил наранен от неодушевен предмет – все едно че е паднал, да речем, върху някое от флагчетата, с които се маркират ъглите на футболния терен.

МЛАДОСТТА НА «СТАРАТА ГОСПОЖА»

В неделния ден на 8 май 1898 г. стотина прадеди на днешните италиански „мифози" платили по 2 лири, за да наблюдават всички мачове от първия шампионат на страната по футбол. Това не било трудно: турнирът започнал сутринта и се играл по системата на отстраняването. Вечерта победителят във финала получил наградата „скудето" – емблема с изображение на боен щит. А в неделята на 3 октомври 1971 г. около 300 хиляди души заплатиха стотици милиони лири, за да наблюдават мачовете от първия кръг на 70-ия пореден шампионат на Италия.

Сега, след първата му половина, вече е ясно, че отборът на „Ювентус" – „старата госпожа" от Торино – прави сериозен опит да се завърне на авансцената, като към досегашните си 13 титли прибави още една. В полза на сегашния лидер говори и необичайно младата възраст на състава му, в който близат редица талантливи играчи: централният нападател Анастази, крилото Бетега, полузащитниците Капело и Каузио. Дори в защитата – край Салвадоре – действуващите лица са млади: Морини, Ровета, Фурино. Ако не по друго, най-големите съперници на „Юве" в сегашното първенство явно му отстъпват по паспортни данни. . .

И тая година шампионатната борба е „изпъстрена" с многобройни инциденти и дори побоища по трибуните. Вижте „резултатите" само от първия кръг: 1 смъртен случай, 5 ранени, 9 арестувани. . . Починалият бе Пиетро Бертолоти – 46-годишен брат на председателя на „Аталанта", чието сърце не можа да издържи победния щурм на „Интер". . .

Истинско сражение се разрази на стадиона във Флоренция, където „Фиорентина" трудно се справи с „Наполи" (2:1). Пристигналите от Неапол запалянковци не искаха да приемат победата на „виолетовите" и. . . 50 ранени и 10 задържани от полицията, която с мъка предотврати опит за покушение над съдията Лобело.

В новогодишния кръг по време на мача „Интер" – „Ювентус" 4000 души без входни билети се опитаха да проникнат на стадиона „Сан Сиро", като разбиха входните врати. В резултат – 12 тежко ранени и още толкова сериозно контузени. . .

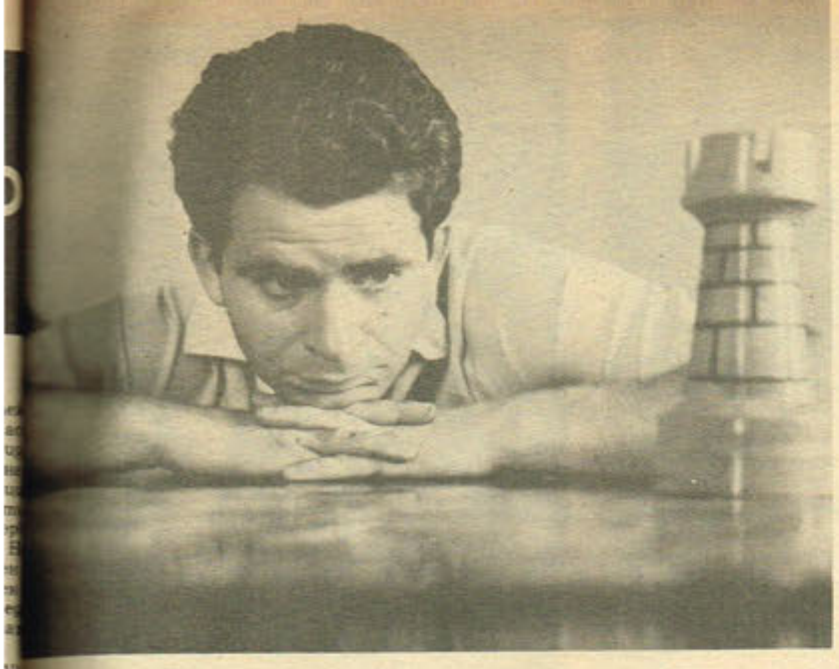
МЕКСИКО ПАК Е НА ВЪРХА

През декември в Тринидат се състоя петият турнир за първенство на КОНКАКАФ (Футболната конфедерация на Северна, Централна Америка и Карибския басейн). Участвуващите 6 национални отбора играха по системата „всеки срещу всеки" по един мач, а в крайното класиране се подредиха така:

1. Мексико – 9 точки, 2. Хаити – 7 точки, 3. Коста Рика – 5 точки, 4–5. Куба и Тринидат – по 4 точки, 6. Хондурас – 1 точка.

Мексиканците се представиха със своите най-силни футболисти. Съставът им бе добре обигран след неотдавнашното турне в Европа и осъществи амбициите си да спечели купата, която бе владение на Коста Рика. Така мексиканците отново се изкачиха на върха, защитиха името си на най-силна футболна нация в тая географска зона.

Единствената страна, която би могла да съперничи с Мексико в предстоящите квалификации за световно първенство, е Хаити. Такива поне са изводите след турнира в Тринидат, където отборът на Хаити се прояви с най-резултатно нападение и единствен успя да завърши наравно с мексиканците (0:0).

ЛЕМИТЕ ГОВОРЯТ – Борис СПАСКИ:

ЕДПОЧИТАМ ДА ИГРАЯ ПРЕЗ ЕСЕНТА

Неотдавна световният шампион по шахмат Борис Спаски бе интервюиран от представител на съветския вестник „Знамя комунизма".

– Според вас кой от мачовете на претендентите завърши с неочакван резултат?

– Изненада № 1 беше „сухата" победа на Фишер над Ларсен, защото този резултат в никакъв случай не отразява истинското съотношение на силите. Но по начало Фишер е по-добър от двамата – особено в преценката на позицията, което в шахмата е най-важно.

– Днес много се говори за новото най-младото поколение съветски шахматисти. Ще станат ли те скоро време достойни приемници на нашата шахматна гвардия?

– Стара истина е, че добрите шахматисти не се раждат сами – постепенно растат като гъби след дъжд. Спомнете си 30-те години – Ботвиник, Смислов, Болеславски, Бондаревски и др. „Израстването" на тази гвардия продължи до 50-те години. След нея дойде втора вълна – Петросян, Гелер, Тайманов, Корчной, а после Петросян спечели шахматната корона. И нашето поколение – Тал, Щейн, Полугаевски, Спаски...

А после – отново празнина. През последните години се появиха много талантливи момчета – Карпов, Тукмаков, Ваганян, Балашов и др. Но сред тях не се откроява лидер, който да вземе на прицел шахматния престол. А това, че у нас се появи цяла плеяда международни гросмайстори, още нищо не значи. След като получи високото звание, спортистът не започва да играе по-добре. Същото се отнася и за шахматиста, завоювал световната титла.

– Кои трима майстори на шахмата бихте включили в сборния отбор на света за всички времена?

– Капабланка заради таланта му. Алехин като неуморен труженик и шахматен фанатик. Щайниц като велик стратег.

– Ако в шахмата се появи нов вид игра – на двойки, – кого бихте избрали за партньор?

– Фишер. Той е първокласен представител на класическия активен стил. Харесва ми стабилността на неговата игра и безграничната му любов към шахмата. Въздържам се от по-пълна оценка. Всеки шахматист си има плюсове и минуси. Подробната характеристика на Фишер е вече моя професионална тайна.

– А от съветските шахматисти кого бихте избрали?

– Трудно ми е да отговоря. Има доста голям избор.

– Ако не беше шахматът, на кой спорт щяхте да се отдадете?

– Преди всичко на леката атлетика. На времето скачах на височина 175–180 сантиметра. Имах втори разред. След това – на плуването.

– А като „запалянко"?

– Обичам тениса.

– В кой град бихте предпочели да защищавате световната си титла?

– За мене градът е без значение. Важен е сезонът. Предпочитам да играя през есента.

– Стана традиция всички известни гросмайстори и особено световните шампиони да пишат книги и учебници по шахмат. Кога можем да очакваме книга от гросмайстора и журналиста Спаски?

– Навярно когато към титлата ми „световен шампион" се прибави неприятната думичка „бивш". Ще пиша главно за собствените си грешки.

– Най-любимата ви фигура?

– Преди много години – топът. Сега за мене всички фигури са еднакви.

– Най-забележителният турнир в живота ви?

– Най-труден беше междузоналният през 1964 г. в Амстердам. Най-приятен – турнирът в Санта Моника през 1966 г. Там в срещите с Фишер спечелих точка и половина от две възможни.

– Най-хубавата ви партия?

– Най-хубава няма. Има няколко еднакво хубави. А най-обидната играх с Полугаевски през 1961 г. в 28-мо първенство на СССР. При явно спечелена позиция, когато трябваше да нанеса само решителния удар, изпаднах в някаква депресия и загубих партията.

– Най-куриозният случай?

– По време на шахматната олимпиада в Хавана се срещнах с един шахматист от княжество Монако. Направих му мат, който се виждаше от цял километър. А той, сякаш нищо не е станало, направи поредния си ход...

ГРИЖЛИВ ПОДБОР

В югославското спортно-методично списание „Спортска пракса" треньорът на националния отбор на Югославия по баскетбол Ранко Жеравица разказва за принципите при подбора на играчите, които спечелиха сребърни медали на европейското първенство в Есен и сега имат претенции за олимпийското злато.

Преди няколко години в САЩ, където има 20 милиона баскетболисти, или от СССР, където с баскетбол се занимават 4,6 милиона души, Югославия не разполага с големи резерви, поради което трябва да бъдем особено старателни при подбора на най-добрите играчи. През 1964 г. наблюдаваме 250 способни състезатели от младежките отбори в страната. След това от тях постепенно останаха най-добрите 42, от които 23 взеха участие в официалните срещи. Разчитахме на 5 центъра, 8 нападатели и 10 разиграващи състезатели. От средата на тия младежи излязоха Чосич, Плечаш, Капичич и другите ни сегашни „асове".

За такъв успешен подбор са задължителни най-строги принципи: високо интелектуално равнище на играчите; издръжливост; умение да живеят в колектива; работоспособност, при това не само в спорта; бързина, отскокливост, сила, смелост, координация.

ПРЕДОЛИМПИЙСКИ ТРЕВОГИ В ГФР

В олимпийските прогнози, публикувани в печата на ГФР през последните седмици, се чувствува известно недоволство от постиженията на най-добрите западногермански спортисти в олимпийските дисциплини през изминалия сезон. Цитира се мнението на директора на Федералния комитет за развитие на спорта Хелмут Майер, че през предолимпийската година в ГФР „дистанцията от най-добрите в света е останала същата или дори се е увеличила".

Подчертава се, че през тази година водеща роля в световния спорт са играли Съветският съюз, Съединените щати и ГДР. При това се обръща внимание, че спортно-научната програма в СССР отдавна е била съобразена с четиригодишен ритъм, което дава възможност да се разчита на върхови постижения през олимпийската година. В печата на ГФР се напомня, че от европейските и световните първенства през този сезон съветските спортисти са спечелили 29 европейски и 26 световни титли в олимпийските дисциплини, които, ако се повторят в Мюнхен, ще означават победа в олимпийските игри. Изтъква се и големият напредък на спортистите от ГДР – особено на лекоатлетите, които на европейското първенство в Хелзинки спечелиха 12 златни медали. През тази година ГДР има общо 21 европейски и 5 световни шампиони.

Правейки равносметка на представянето на западногерманските спортисти през този сезон, спортните ръководители и специалисти със загриженост говорят за застой в олимпийските дисциплини в ГФР. Едно сравнение с миналата година дава основание за подобни тревоги. През 1970 г. ГФР е имала 10 европейски и 7 световни шампиони, докато през 1971 г. техният брой е съответно девет и двама. Изоставане се забелязва в спортове, като гребането, вдигането на тежести, бокса и стрелбата, докато в спортната гимнастика, плуването, баскетбола и конния спорт през тази година е отбелязан напредък.

Намират се обаче и специалисти, които не споделят тези оценки. Така например представянето на лекоатлетите от Германската федерална република през тази година се преценява различно. По-трезвите гласове обръщат внимание, че резултатите от европейското първенство в Хелзинки говорят за изоставане от ГДР и Съветския съюз. Според други третото място на това първенство и петте златни медала затвърдяват ГФР като трета лекоатлетическа сила в Европа.

Преобладаващото мнение обаче е, че с тазгодишното темпо страната-домакин на олимпийските игри трудно ще може да осъществи след половин година в Мюнхен високите цели, които си е поставила.

---

②

ФАВОРИТ

Дик ФРЕНСИС

Мейдънхедският хиподрум е забулен от гъста мъгла. Нечело на върволицата жокеи препуска майор Бил Дейвидсън със своя Адмирал – един от най-добрите коне в Англия. На около 30 метра зад него е приятелят му Йорк, а след тях се точи върволицата на останалите жокеи. Дежурният служител при едно от препятствията пресича пистата, когато Дейвидсън се приближава към препятствието. Адмирал скача отлично, извисява се над оградата от брезови греди и... пада. Въпреки това Йорк забелязва, че в това падане има нещо странно, неестествено. След финала Йорк отива в медицинския пункт и разбира, че Дейвидсън е в тежко състояние. При Дейвидсън е жена му Сцила, която го съпровожда с линейката до болницата. Йорк трябва да изчака в още една гара от надпреварванията и се върне на хиподрума, потънал в размисли за случилото се. Спомня си, че когато е прескачал препятствието с майор Дейвидсън, пред очите му се мярнал някакъв странен предмет...

Дълго мислих за моя предмет.

Изводът беше съвършено ясен, но невероятен. Трябваше да уясня правилността му.

Върнах се при кантара, за да взема нещата си и да ги прегледа преди последното надбягване, но когато започнах да поставям в дрехата си плоските оловни тежести, за да доведа теглото си до нормата, по радиото съобщиха, че поради състезателите се мъгла следващото надбягване се отлага.

В съблекалнята настана бъркотия. Чаят и фруктовите сладкиши започнаха да изчезват със светкавична бързина. След закуска бе минало много време и докато се преобличах, аз също напъхах в устата си два сандвича с говеждо месо. Уговорих се с Клем да изпрати куфарчето ми в Пламптън, където трябваше да се състезавам четири дена по-късно, и предприех една не особено приятна разходка. Исках да разгледам отблизо мястото, където бе паднал Бил.

От трибуните до последния завой на Мейдънхедския хиподрум има доста път и докато вървях, обувките, чорапите и панталоните ми съвсем се измокриха във високата влажна трева. Беше много студено и мъглливо. Наоколо нямаше жива душа.

Приближих се до оградата – обикновена, лесна за прескачане ограда, направена от забити отвесно брезови колове. При основата те бяха дебели три дюйма, а при върха – наполовина. Височината на оградата бе четири фута и шест дюйма, а ширината – около десет ярда. Нищо и никакво препятствие.

Внимателно огледах оная страна на оградата, където се приземяваха конете. Нищо особено. Върнах се при страната, от която скачаха. Нищо.

Погледнах препятствието в профил, откъм вътрешния овал на хиподрума, там, където бе скачал Бил. Пак нищо. И чак при срещуположния му край, отвън, видях онова, което търсех: наполовина скрито във високата трева, оросено от мъглата, навито, смъртоносно.

Тел.

Дълго парче матовосребрист тел, навит на кодело с диаметър около един фут и притиснат към земята с парче дърво. Единият край на тела отиваше нагоре към главния стълб на оградата и беше прикрепен на два фута над препятствието. Видях, че беше прикрепен много здраво, не можах да отвия тела с голи ръце.

Върнах се при отсрещния край на оградата и разгледах стълба. На два фута над препятствието дървото на стълба беше подбито. Преди време стълбът е бил варосан и следите от тела ясно личаха.

За мене беше очевидно, че само един човек е можел да опъне тела – служителят от хиподрума, който дежуреше при това препятствие. Човекът, когото бях видял да пресича трасето. „Човекът, когото оставих да *помогне* на Бил!" – с горчивина помислих аз.

Надбягването с препятствия на три мили включва две обиколки на Мейдънхедския хиподрум. Първия път при това препятствие всичко беше нормално, никакви случайности. Деветте коня спокойно го прескочиха, при което Бил беше трети, пазеше сили за финалния спринт, а аз се движех до него, дори намерих време да му кажа, че не мога да понасям английския климат.

А после навлязохме във втората обиколка. Адмирал вече бе излязъл напред. Щом е видял, че Бил прескача предишното препятствие, служителят е пресякъл трасето; държал е в ръка свободния край на тела, навил го е около срещуположния стълб и го е опънал. Точно на два фута над препятствието. На тая височина Адмирал е трябвало да налети върху тела с гърдите си.

Чудовищната жестокост ме изпълни с гняв, който – тогава още самият аз не знаех това – щеше да ме пришпорва в продължение на много седмици.

Дали конят е скъсал тела, когато е налетял върху него, или просто го е откачил от стълба? Не можех да кажа това. Но понеже не намерих отделни парчета, а навитият на колело тел при външния стълб беше цял, помислих, че при падането конят е смъкнал надолу незакрепения му край. Нито един от седемте коня след мене не бе паднал. Моят също. Всички свободно прескочиха останките от моя капан.

Ако дежурният служител при препятствието не е луд – а подобна възможност също не биваше да се изключва, – това е преднамерено покушение срещу определен кон, срещу определен жокей. На това място Бил обикновено се откъсваше няколко конски дължини напред, а червено-зелената му блуза се виждаше добре дори в мъглливия ден.

Развълнуван, тръгнах обратно. Падаше мрак. Знаех, че трябва да кажа за тела на някого, който има власт. Управителят и администраторът на хиподрума си бяха отишли. Щях да изгубя много време, за да намеря някой от тях, да го убедя, че трябва да се върне на хиподрума и да отидем с него в мъмрината до отдаленото препятствие. А след това ще започнат допитки, повторения, показания... Ще мине сума време, преди да мога да си тръгна... А Бил се бореше със смъртта в мейдънхедската болница и трябваше непременно да науча кой надделява в тая борба...

Намерих Сцила в чакалнята на болницата.

– Как е той?

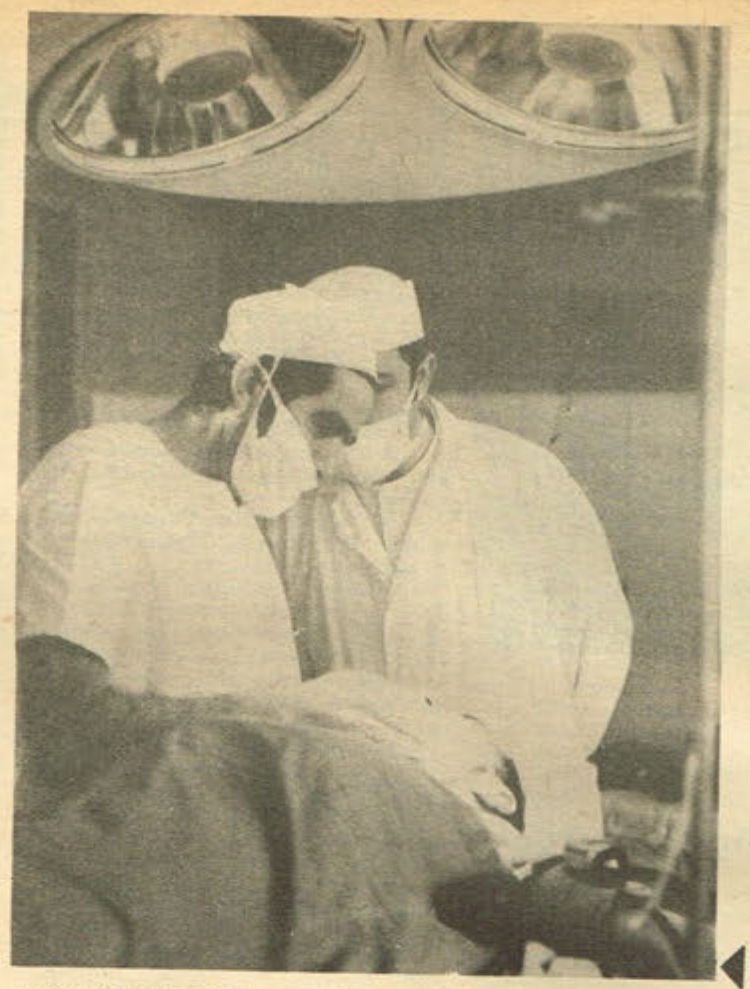
– Не знам. Непрекъснато ми повтарят да не се безпокоя. – Тя беше готова да се разплаче.

Седнах до нея и улових ръката ѝ.

– С тебе ми е по-спокойно, Алан – каза тя.

Изведнъж вратата се отвори, влезе млад руменокос доктор.

ВЛАСТ НАД СЕБЕ СИ

СПОРТЪТ ИМА СВОЙ ПРИНОС В ЗАКАЛКАТА НА РЪКА...

РЪКАТА НА ХИРУРГА...

ИМА ЛИ „НЕСПАСЯЕМА ТОПКА"?

Не го наричам често „професор" – и не защото с Константин Анастасов се познавахме отдавна, а защото онзи стереотип, който се е изградил в съзнанието ми за външния облик на професора, съвсем не отговаря на този тенисист, който изстискваше така безмилостно силите ми на корта. Когато се завърна от някакъв конгрес в Ню Йорк и донесе със себе си традиционната фотография – всички участници, вперили очи в обектива – сред оредялите и побелели коси, сред малките кози брадички, последната външна изява на угасващата мъжка енергия, шокираше неговата младежка осанка и черна къдрава коса...

...Първият му сервис в новия гейм излезе в аут. Вторият беше значително по-лек и инициативата премина в мои ръце. Бях загубил вече сет и сега не ми оставаше нищо друго, освен да нападам. Но срещу него бе трудно да се печели. Защото не признаваше понятието „неспасяема топка". Той тичаше дори и след смачове, за които шансът да се върнат беше едно на сто. И понякога ги връщаше – по-често, отколкото един на сто.

Подозирам, че това прави не случайно.

Мисля, че на корта той калява своята власт над себе си. Най-трудната власт. Защото за хирурга тя е всичко. Да решиш, че можеш да измъкнеш някого от примката, която се затяга около живота му. И да вложиш цялата си енергия в тази борба!

Сега в българските медицински анали на черепно-лицевата хирургия, каквото е отделението, което той завежда при ИСУЛ, излечимостта от злокачествения рак надвишава 40 процента – и е една от най-високите в света. Доскоро тези хора са били обречени на смърт. Необходима е наистина много енергия, за да се бориш и побеждаваш страшния недуг...

ВСЕ ПО-ЧЕСТО ИГРАЕМ С ПРОФЕСОРА

В училище бяхме малко над средни ученици – както подобава на децата от крайните квартали – „Погребите" в Лозенец например. Не обичахме пълните отличници, които пееха зазубрените със запетайките уроци. Ние и да знаехме нещо, пак не го казвахме точно така, както е в учебника. Какво удоволствие е да повтаряш това, което всички знаят? Все търсехме нещо ново – и особено търсеше той. И затова беше влюбен в спорта – там има безкрайно много възможности за творческа фантазия! Даже парцалената топка не лети никога по една и съща траектория... Още от малък в душата му беше заседнал някакъв творчески порив и неспокойствие, с които живее и до днес.

...Лифтирам по диагонала в самия ъгъл на корта. Той връща наляво и сега, при моя слаб бекхенд, излиза на мрежата и завършва с воле, на което аз дори и не реагирам. Зная ръката му. Твърда, безкомпромисна. Ръката на хирург, ръката на спортист...

Напоследък все по-често играем. Колкото ни е по-трудно в работата – толкова по-често търсим спасение на тенис корта, връщаме се към спорта, който ни дава сили... А такива сили особено нему, отрупания с работа професор, са крайно необходими.

В неговия ежедневен режим влизам не само операциите в ИСУЛ, работата с дошлите на специализация лекари, лекциите, някои от които Константин Анастасов чете на симпозиуми и в учебни заведения в Рим и Лондон и пр., но и обществените задължения, свързани с физическата култура и спорта. Вече дълги години той е един от най-активните деятели на ФИЗУ. Даде свой принос, приноса на България, за демократизирането на тази втора по големина (след МОК) световна организация за студентски спорт. Член на изпълнителния комитет на ФИЗУ, сега К. Анастасов е председател на Международната контролна комисия. Получи и едно от най-високите отличия на Италия във връзка с дейността му по време на универсиадата в Торино. А тази година, когато се чествува 25-годишнината на СФД „Академик", спомняме си, че той беше и сред основателите на организацията.

СТАДИОНЪТ – ЕДНА СТАРА ЛЮБОВ, КОЯТО К. АНАСТАСОВ ПРЕДАВА И НА СВОЯ СИН...

„ДВОЙСТВЕНИЯТ ЖИВОТ" НА ЛЕКАРЯ

Мнозина, които знаят „двойствения живот" на Константин Анастасов, са склонни да го критикуват: не е ли несериозно да си професор и да тичаш след някаква топка? Други правят изчисления, че ако спестява всеки ден двата часа за спорт и може би още един час средно за обществена работа, той би имал време за частна практика и би печелил два пъти повече...

Но той е дълбоко убеден, че един друг режим не би бил полезен нито за него, нито за обществото. Неговата обществена дейност е отворената книга, по която изучава хората. Защото ако човек застава със скалпела в ръка над друг човек и знае, че един живот се намира в ръцете му, това не е вече само въпрос на техника!

И СЪС СВИТО СЪРЦЕ ЗАСТАВАМ НА СЕРВИСА

...Ето че загубих отново играта. Трудно ми е да издържам темпото, което той налага на корта – нали три пъти седмично прави крос и неговите мускули, дробове и стави са по-подготвени от моите. Вече 12 години спазва този режим. От 1958, когато се появи на корта. Бяхме го забравили, изчезна някъде към 1952. Дочувахме, че работи в някаква малко изследвана област на хирургията, че прави дисертация. Но беше направил и тежка невластения. Разказа ни, че работил по 15 часа на ден. Ние забелязахме това – без да го казва. Въобразяваше си страда от тежки заболявания, не ги запомнихме, бяха все бо ми на „латински". Оперираш кови болни – а това само по си е тежко бреме за психиката един човек. Апатията му е безкрайна. Все пак някой го н ра да хване ракетата. Лека-н ка си припомни, че умееше да ча и да играе. Заплашиха го при неговия миокардит спорт е противопоказан. Той сам з ше това. Но започна с кроса каше да бъде или жив като чо или мъртъв – съвсем, истинск не наполовина. След половин г на се надбягвахме – възрастни же, уж сериозни, за ужас на д възрастни мъже и жени, ко грижливо топлеха и отлежа своите болести. А след година шата хирургия, нашето об тво имаше вече на своите п ни постове не получовек, а б който се бореше до последн точка.

Климент ВЕЛИЧК
Снимки: Йордан СКРИНС

– Мисис Дейвидсън... – той се запъна. – Струва ми се, че...трябва да отидете при съпруга си.

– Как е той?

– Зле. Правим всичко, каквото можем.

Докторът се обърна към мене и попита:

– А вие кой сте? Роднина?

– Приятел. Ще откарам мисис Дейвидсън у тях.

– Разбирам – каза той. – Ще почакате ли или ще прескочите по-късно пак? – Тия неопределени думи можеха да значат само едно. Погледнах внимателно лицето му и разбрах, че Бил умира.

– Ще почакам.

– Добре.

Чаках четири часа, подробно изучих орнаментите по завесите и всички пукнатини в линолеума. Мислех най-много за тела.

Най-после влезе една медицинска сестра. Сериозна, млада, красива.

– Много, много съжалявам... Майор Дейвидсън е мъртъв.

Тя ме отведе в малката бяла стая, където край единствения креват седеше Сцила. Бил беше неподвижен, безжизнен. Бил. Най-добрият приятел, какъвто може да си пожелае човек.

2

На другата сутрин откарах Сцила в Котсуолд. Децата я посрещнаха на прага с изплашени лица. Зад тях стоеше Джоан, умната и работлива девойка, която се грижеше за петгодишния Уилям, осемгодишния Хенри и по-голямата им сестра Поли.

Сцила седна на стълбите и зарида. Децата коленичиха край нея, започнаха да я прегръщат и да я утешават в мъката, която не можеха още добре да разберат...

Беше неделя. Отидох на хиподрума, но вратата беше заключена. Върнах се в града. Управлението на хиподрума също беше затворено. Домашният телефон на управителя не отговаряше. След известно колебание се обадих на председателя на Националния комитет по конен спорт – реших да се обърна към най-високата инстанция, която администрираше надпреварванията с препятствия.

– Надявам се, че не ме безпокоите моку така, мистър Йорк – каза сър Кресуел Стампе. – Вдигате ме от обед с приятели.

– Сигурно вече сте научили, сър, че майор Дейвидсън умря снощи?

– Да, много съм огорчен от това, наистина съм много огорчен. – Той чакаше какво ще кажа по-нататък.

Аз дълбоко поех въздух.

– Неговото падане съвсем не е нещастен случай – казах аз.

– Какво значи това?

– Конят на майор Дейвидсън е бил препънат. С тел – казах аз.

Разправих му какво съм намерил при препятствието.

– Съобщихте ли на мистър Дейс? – попита той.

Дейс беше управителят на хиподрума.

Обясних, че не съм можал да го намеря.

– И се обаждате на мене? Ясно. – Той помълча малко. – Вижте какво, мистър Йорк, ако сте прав, работата е твърде сериозна, та с нея да се занимава само Националният комитет по конен спорт. Мисля, че трябва незабавно да съобщите на полицията в Мейдънхед. И непременно ме дръжте в течение.

Полицейският участък на безлюдната неделна улица изглеждаше мрачен, прашен и негостоприемен. Влязох. Човекът, при когото ме отведоха, беше твърде нисичък за полицай: четиридесетгодишен тъмнокос здравеняк. Той приличаше по-скоро на воин, отколкото на мислител, но както се убедих впоследствие, това бе повърхностно впечатление.

– Добър ден. Аз съм инспектор Лодж – каза той, като посочи стола срещу бюрото.

– Идвате във връзка с убийство? – думите ми, повторени от него, прозвучаха много глупаво, но той говореше с твърде делови тон.

– Отнася се за майор Дейвидсън – започнах аз.

– Да, имаме доклад за това. Паднал е на конните състезания и е умрял през нощта в болницата.

– Падането му е било предварително нагласено – изтърсих аз.

Инспектор Лодж хвърли към мене дълъг поглед, после извади от чекмеджето лист хартия, отвъртя капачката на автоматичната си писалка и доколкото видях, отбеляза датата и часа.

– Мисля, че трябва да започнем отначало – каза той. – Името ви?

– Алан Йорк.

– Възраст?

– Двадесет и четири години.

– Адрес.

Посочих адреса, казах чия е къщата и обясних, че обикновено живея там.

– А постоянното ви местожителство?

– Южна Родезия – отговорих аз. – Скотовъдна ферма край село Индума, на около петнадесет мили Булавайо.

– Занятие?

– Представям баща си в лондонската му кантора

– А с какво се занимава баща ви?

– Собствено предприятие. Търговската компан „Бейли Йорк".

– С какво търгувате? – заинтересува се Лодж.

– Мед, олово, добитък. С каквото има и с всичко света. Ние сме транспортна фирма.

Той записа всичко с бърз, четлив почерк.

– А сега разказвайте цялата работа.

– Не знам каква е работата, но ето какво се случи – разправих му всичко, каквото знаех.

Той слушаше, без да ме прекъсва, после попита:

– Защо мислите, че не е обикновено падане?

– Краката на Адмирал са гъвкави като котешки ли. Той не прави грешки при скачане.

Но по вежливо-учуденото му лице разбрах, че зн много малко, ако изобщо знае нещо за надпреварвани та с препятствия – навярно мисли, че всеки кон може падне.

Опитах да го убедя още веднъж.

– Адмирал за нищо на света не би паднал на тако обикновено препятствие. Сам видях, че скочи отличн Падането му беше неестествено. Върнах се и намер мела. Това е всичко.

– Хм... И моя кон трябваше да спечели състезани то?

– Безспорно.

– А кой спечели?

– Аз.

Лодж помълча малко, като гризеше писалката си.

– Как наемат на работа служителите пр препятствията? Има ли определен ред? – попита той

– Не знам точно. Струва ми се, че са случайни хор взимат ги за по веднъж – казах аз.

– А с каква цел такъв човек би препънал коня н майор Дейвидсън? – попита той с наивен поглед.

– Да не мислите, че съм измислил всичко това?

–О, не. – Той въздъхна. – Не мисля. Може би трябв ше да задам въпроса другояче: трудно ли е някой чове който иска да препъне коня на майор Дейвидсън, да бъд ангажиран като служител при препятствията?

– От лесно по-лесно – казах аз.

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

ЗИМА Е...

ПО МОДАТА („СЪВЕТСКИ СПОРТ")

ТОЙ ПОНЕ НЕ КРИЕ, ЧЕ Е НАЧИНАЕЩ („ВЕЛТВОХЕ" – ШВЕЙЦАРИЯ)

БЕЗ ДУМИ („ЕЖ" – ЮГОСЛАВИЯ)

ДЕВЕТ НАЙ...

НАЙ-МНОГО ТОЧКИ е отбелязал баскетболистът Чембърлейн, роден на 21 август 1936 г. В течение на 11 спортни сезона (1959–1970) той постигнал 30 000 точки.

НАЙ-МНОГО ТОЧКИ В ЕДИН МАЧ са отбелязани в срещата „Бостън Селтик" – „Минеаполис Лакерс", играна в Бостън на 28 февруари 1959 г. и завършила 173:139.

НАЙ-ВИСОКО ПОСТИЖЕНИЕ ЗА АМАТЬОРИ е отбелязано през сезона 1953–54 г. Клерънс Франсис от „Колеж Рио Гранде", Тексас – 3964 точки (средно по 66 точки на мач). В един мач той постигнал 150 точки.

НАЙ-ВИСОКИЯТ БАСКЕТБОЛИСТ – 232 см – е Василий Ахтаров (СССР), роден през 1935 г., който през 1956 г. игра от отбора на Казахстан.

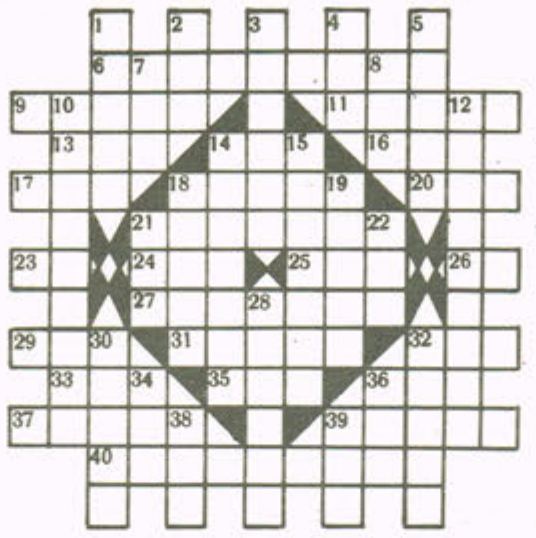
НАЙ-ГОЛЯМАТА ИГРАЛНА ПЛОЩ изисква малко познатата игра поло. Игралното поле е приблизително около 5 хектара, като е дълго 275 м и широко 183 м.

НАЙ-РАННИЯТ ПРЕДШЕСТВЕНИК НА БАСКЕТБОЛА е „оламалицли", една игра на ацтеките. Според нейните „правила", ако играчът прекара гумена топка през закрепен каменен кръг, той имал право да си избере каквото иска облекло от всички присъствуващи зрители.

НАЙ-ВИСОКАТА БАСКЕТБОЛИСТКА е Уляна Семьонова, родена през 1950 г. Тя е състезателка от отбора на ТТТ – Рига (СССР) и е висока 207 см.

НАЙ-ГОЛЯМАТА БЪРЗИНА при спускане с шейни била отбелязана на състезания в Полша – над 128 км/час.

НАЙ-ГОЛЯМ БРОЙ УЧАСТНИЦИ в една спортна проява е събрал традиционният ежегоден поход на 50 км, известен под името „Ниемеген Виердагс", в Холандия. В него взели участие 16 667 души. Най-голям брой участници в спортно състезание е имало при ски-бягането в Северна Швеция за наградата „Ваза Лоп". На 3 март 1968 година на старт са застанали 7887 състезатели.

Съставила: Таня ИЛИЕВА

ВОДОРАВНО: 6. Двете имена на италиански професор, „бащата" на джудото. 9. Радиоактивен елемент. 11. Волейболист от ЦСКА „Септемврийско знаме". 13. Метално изделие. 14. Департамент във Франция 16. Изтъкнат съветски шахматист 17. Полско цвете 18. Държавният съвет в султанска Турция 20. Френски футболен отбор 21. Виден наш футболист от близкото минало 23. Египетско божество 24. Телефонен повик 25. Карта за игра 26. Река в Италия 27. Езеро в Унгария 29. Хищник с ценна кожа 31. Наш изтъкнат борец в миналото 32. Подаване в спортни игри 33. Собствено име на съветска актриса 35. Езеро в Турция 36. Химически елемент 37. Част от ръката (мн. ч.) 39. Сплав от мед и цинк със златист цвят 40. Спортно състезание.

ОТГОВОРИ НА КРЪГОСЛОВИЦАТА ОТ БР. 31

1. Стадиони. 2. Волейбол. 3. Фаустарт. 4. Стартери. 5. Форвардци. 6. Димитров. 7. Паращути. 8. Асатиани. 9. Финалист. 10. Томи Коно. 11. Маринова (Вера). 12. „Адитразт". 13. Атлетика. 14. Латинина (Лариса). 15. Рон Кларк. 16. Коридори. 17. Тодорова. 18. „Странджа". 19. Доростол. 20. „Валенция". 21. Йорданов (Стоян). 22. Найденов (Георги). 23. Недялчев (Людмил). 24. Кеселбан. 25. „Раковски". 26. Ванемпт. 27. Численко. 28. Георгиев (Борис). 29. Евералдо. 30 Ангелова (Недялка). 31. Алпинист. 32. Дойчинов. 33. „Фламенго". 34. Добромир (Жечев). 35. Данов. 36. Таймазов (Марк).

ОТВЕСНО: 1. Известен чехословашки баскетболист 2. Собственото име на прочут австралийски лекоатлет 3. Наша атлетка 4. Вид риболовна мрежа 5. Препарат за почистване 7. Термин във футбола 8. Безизходно положение при шахмата 10. Първата жена летец у нас. 12. Световни спортни игри провеждани през четири години 14. Балкански шампион по колоездене 15. Лекоатлетическа дисциплина 18. Орган от човешкото тяло 19. Съветски драматург 21. Съветски колоездач 22. Корейска парична единица 28. Първият граждански губернатор в София 30. Двуколка, карана от човек 32. Лирик (мн. ч.) 34. Множество насекоми или птици (мн. ч.) 36. Град в Башкирска ССР 38. Собственото име на „славеят на Андите". 39. Японски гимнастик от близкото минало

7 ДНИ СПОРТ

СКИ. Турнир за европейска купа (алпийски дисциплини) за юноши и девойки на 13-15 в Италия.

Турнир за дълго бягане (жени) в Клигентал (ГДР).

Традиционните състезания за купата на 8-к „Отечествен фронт" на 15 и 16 в Боровец.

Републиканско първенство по ски-кок за юноши – младша и старша – на 15 в Боровец и на 16 на Черния кос.

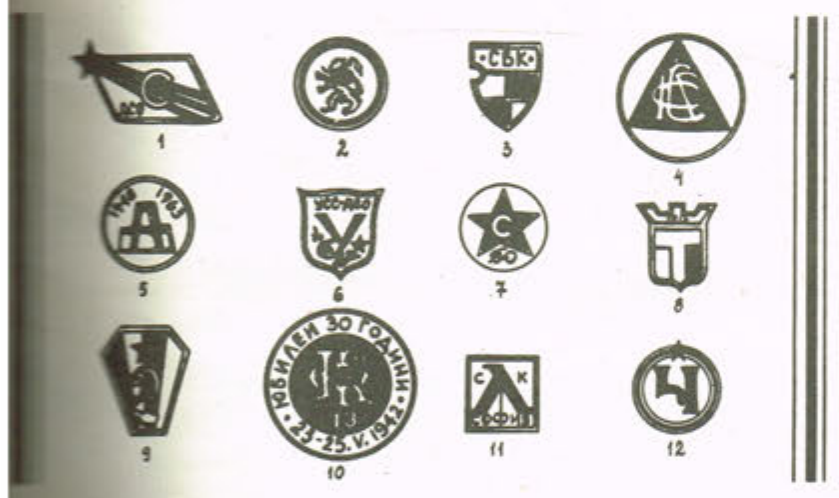
БАСКЕТБОЛ. Мъжкият национален отбор ще участвува в традиционния турнир за купата на Варшава от 12 до 18 във Варшава.

Среща-реванш от турнира на носителите на националните купи (жени) между Локомотив и Славия (Прага) на 13 в София.

Среща-реванш от турнира на европейските шампиони (жени) между Егертежите (Будапеща) и Марица на 13 в Будапеща.

ФЕХТОВКА. Международен младежки турнир с участието на отбори от ГДР, Румъния, България – „А" и „Б" в София.

ПОЗНАВАТЕ ЛИ БЪЛГАРСКИТЕ СПОРТНИ ЗНАЧКИ?

Майсторът Милен Петков, неуморим консултант – треньорът по борба Кирил Чипев – и художничката Ваня Чипева ни предоставиха тези 12 спортни значки. Някои от тях са известни, а другите? Опитайте се да познаете, а ако не успеете, ще потърсите нашите отговори.

1. ДСО „Септември" – София. 2. „ЦСКА". 3. Спортен клуб „Бенковски" – София. 4. Първата значка на „Славия". Буквите в черния триъгълник са бяла, зелена и червена. 5. Юбилейната значка на „Академик" – София. 6. „Ударник" – София. 7. ДСО „Строител". 8. „Тракия" – Пловдив. 9. ДСО „Динамо" – София. 10. „ФК-13" – юбилейна значка. 11. Спортен клуб „Левски" от 1914 год. 12. „Чардафон-Орловец" – Габрово.

КАПИТАНЪТ И НАЙ-КРАСИВИТЕ

Преди квалификационния футболен мач за европейско първенство по футбол между Англия и Швейцария капитанът на англичаните Боби Мур с удоволствие прие да се фотографира заедно с най-красивите жени на тринадесет страни, пристигнали в Лондон, за да участвуват в традиционния избор за „Мис Свят". Съотборничките на Мур облякоха екипа, който е съкровена мечта за хилядите английски футболисти. А ето и имената на страните, които тези хубавици представляват: прави (отляво) – Венецуела, Австралия, Парагвай, ГФР, Бразилия, Великобритания и САЩ, седнали – Ирландия, Израел, Мексико, Португалия, Доминиканската република и Малайзия. На следващия ден една от тринадесетте сложи на главата си короната на „Мис Свят". Какви са били критериите на журито, не е известно, но за най-красивата жена е била избрана петата от горния ред – бразилката Лучия Петерт.

ФАНТАСТИЧЕН РЕЗУЛТАТ

Фейлетон от Жак Шеттов

Стадионът беше почти пълен. Това вече рядко се случва. Само тук-там се срещаха празни места. Публиката люпеше семки и бучеше с приятно вълнение в очакване. Най-сетне излязоха футболистите, повлекли в сияние-то си две редици пъстроцветни фланелки. Капитаните си стиснаха ръце, усмихваха се неопределено и главният съдия погледна часовника, свирна и мачът започна.

Няма да предаваме развоя на играта. Този мач не се отличаваше по нищо от другите мачове. Нападенията се сменяха, отбраната отблъскваше, а братарите викаха по своите играчи и се мятаха на терена.

Имаше само един нов елемент – капитанът Отначало не играта беше не-

ЗАГУБЕНО Е ДЕТЕ НА ТРИ ГОДИНКИ. КАЗВА СЕ ТРИЧКО. БАЩА МУ ДА СЕ ЯВИ ПРЕД ТУНЕЛА.

Само един човек се стресна от това съобщение. Другите продължаваха да люпят семки, дъвчеха гевреци и се наливаха с лимонада. На терена не ставаше нищо особено. Играеха по правилата – гледаха да владеят центъра, бореха се за първа топка и комбинираха майсторски пред противниковата врата, без да реализират. Всичко нормално. Високоговорителят се обади още веднъж – за един магазинер. Търсела го жена му и трите му деца. Така завърши полувремето.

Второто полувреме започна по-живо. В 50-та минута дясното крило Антонов се освободи от преследващите го полузащитници, вряза се към вратата, финтово премина бранителя, публиката се надигна и изведнъж се чу:

СОБСТВЕНИКЪТ НА „ЖИГУЛИ" СК 18-32 ВЕДНАГА ДА ДОЙДЕ ПРЕД СТАДИОНА. КАМИОН Е СМАЧКАЛ ПРЕДНИЦАТА МУ.

Спиро Антонов изостави удобната за шутиране позиция и хукна към изхода. Огромна въздишка литна към небето и зрителите се отпуснаха на пейките. Играта обаче скоро бе уравновесена. Изненадващ шут прехвърли топката към другата врата, където централният нападател Торбов доча ка удобен пас, дриблира, приближи се на три метра от голлинията, публиката скочи и в този миг. . .

ПРИТЕЖАТЕЛЯТ НА № 8912 ЗА НАФТОВА ПЕЧКА ДА ОТИДЕ ВЕДНАГА ДА Я ПОЛУЧИ В ЦУМ.

Трайко Торбов се спъна в топката, разбута няколко играчи и бързо изчезна от терена. Публиката го проследи с поглед и рухна на пейките.

Високоговорителят се активизира. Извика Щабеков – изтичал фаталният срок да се включи за апартамент, Шейтанов – в апартамента му имало наводнение и мебелите отплували през прозореца, Станчев – синът му имал нервен припадък, защото не смогвал да реши задача с девет неизвестни.

Но мачът продължаваше. На терена вече се мярках самотни играчи, чиято единствена цел беше да открият резултата.

Около пет минути преди края се очерта следната картина: от единия отбор бе останал левият полузащитник Милков, а от другия – вратарят Глинджев. Милков пое топката от центъра, поднесе уверено, потърси на кого да подаде, но се отказа и се впусна във вихрена солова акция. Високоговорителят съобщи на вратаря Глинджев, че пожарната команда е пред дома му, и той веднага изтича към изхода. В това време Милков стремително навлезе в наказателното поле, стигна на два метра от вратата, финтира и би неспасяемо в десния ъгъл.

Топката лизна страничната греда и излезе в аут.

Нямаше вече кой да вкара топката в игра.

Съдията гледаше му часовника си, му хоризонта.

Милков крачеше нервно и премерваше вратата с око.

Публиката чакаше някой да се върне и да вкара гол.

Времето изтече и съдията обяви края на срещата.

Резултат 0: 0.

екран

2

1

1 По време на състезанията за купата на СССР по вдигане на тежести в Ереван 19-годишният Александър Галкин подобри два световни рекорда за юноши в полусредна категория: 470 кг в трибоя и 180 кг в изтласкването. (ТАСС – БТА)

2 Ресторант „Калипсо“ край Хелзинки е родоначалник на нов оригинален способ за трупане на печалби от спорта. Срещу не твърде скромно заплащане посетителите могат да видят няколко остри схватки на ринга, докато се навечерят. (Лехтикува – БТА)

3 Йохан Кройф направи много за успехите на своя „Аякс“ и ще получи „Златната топка“ на „Франс футбол“ като най-добър футболист в Европа през 1971 г.

4 Най-голямата жертва на „футболната война“ между „Интер“ и „Борусия“ (Мьонхенгладбах) беше Лудвиг Мюлер. При едно сблъскване с италианския нападател Бонинсеня германският футболист бе изнесен от терена със счупен крак и може би това ще сложи край на професионалната му кариера. . .

5 Унгарският ездач Ищван Сабачани не спечели това състезание, но бе най-щастливият от участниците, защото все пак можа да го завърши. И той, и конят му останаха невредими при падане, каквото не се вижда всеки ден.

6 С нокаут в седмия рунд Касиус Клей спечели боксовия мач в Цюрих срещу западногерманския боксьор Юрген Блин. След като слезе от ринга, обаятелният боксьор трябваше да отбива нови атаки – на любителите на автографи. . .(АСЛ – БТА)

3

4

5

6